

Apocalipsa Sfântului Ioan

1

Introducere. Salutare către cele șapte Biserici. Vedenie pregăitoare.

¹ Descoperirea¹ lui Iisus Hristos, pe care Dumnezeu I-a dat-o pentru ca să le arate robilor Săi cele ce trebuie să se petreacă'n curând; și El, prin trimiterea îngerului Său², i-a destăinuit-o robului Său Ioan,

² care a mărturisit cuvântul lui Dumnezeu și mărturia lui Iisus Hristos, pe toate câte le-a văzut.

³ Fericit este cel care citește și cei ce ascultă cuvântul acestei profeții și păstrează cele scrise într'însa!; pentru că vremea e aproape.

⁴ Ioan, celor șapte Biserici care sunt în Asia³: Har vouă și pace de la Cel-ce-Este și Cel-ce-Era și Cel-ce-Vine⁴ și de la cele șapte duhuri care sunt înaintea tronului Său,

⁵ și de la Iisus Hristos, Martorul

cel credincios, Cel Întâi-Născut din morți⁵ și Domnul împăraților pământului. Celui ce ne iubește și prin sângele Său ne-a dezlegat din păcatele noastre

⁶ și ne-a făcut pe noi împărăție, preoți Dumnezeului și Tatălui Său, Lui fie-I slava și puterea în vecii vecilor! Amin.

⁷ Iată, El vine cu norii, și fiece ochi Îl va vedea, și cei ce L-au împuns; și din pricina Lui se vor tângui toate semințiile pământului. Da! Amin!

⁸ Eu sunt Alfa și Omega⁶, zice Domnul Dumnezeu, Cel-ce-Este, Cel-ce-Era și Cel-ce-Vine, Atotțiitorul.

⁹ Eu, Ioan, fratele vostru și împreună cu voi pătaș la necazul și la împărăția și la răbdarea întru Iisus, fost-am în insula ce se cheamă Patmos⁷, pentru cuvântul lui Dumnezeu și pentru mărturisirea lui Iisus.

¹⁰ În duh am fost⁸ în zi de Duminică⁹, și'n urma mea am auzit un glas mare ca de trâmbiță,

¹Traducerea grecescului apokálypsis (apocalipsă).

²Îngerul Său: intermediarul dintre Iisus Hristos și autorul scrierii.

³Provincia romană Asia, în vestul Asiei Mici, a cărei capitală era Efesul. Bisericile din ea (enumerare în v. 11) sunt selectate în funcție de cifra 7, simbolul plenitudinii și al universalității.

⁴Întreită dezvoltare a numelui Yahvé, în jurul definiției din Iș 3, 14.

⁵„Pârga celor adormiți” (1 Co 15, 20); primul fruct al învierii, garanția că toate celelalte vor veni după El.

⁶Alfa și Omega, prima și ultima literă a alfabetului grecesc.

⁷Insulă mică din arhipelagul Sporadelor, în Mediterana, la câteva ore sud-vest de Milet.

⁸= Răpit; în stare de extaz.

⁹Literal: Ziua Domnului. În latinește: Domini Dies = Duminică.

11 care zicea: „Ceea ce vezi scrie într’o carte și trimete-o celor șapte Biserici: la Efes și la Smirna și la Pergam și la Tiatira și la Sardes și la Filadelfia și la Laodiceea”

12 Și m’am întors să văd glasul care vorbea cu mine. Și întorcându-mă, am văzut șapte sfeșnice de aur;

13 și’n mijlocul sfeșnicelor, pe Cineva asemenea cu Fiul Omului, îmbrăcat în veșmânt lung până’n pământ și încins pe sub sân cu cingătoare de aur.

14 Capul Său și părul Său erau albe ca lâna albă, ca zăpada; și ochii Săi, ca para focului;

15 și picioarele Lui erau asemenea bronzului lămurit în cuptor¹⁰; și glasul Său era ca vuietul apelor multe;

16 în mâna Lui cea dreaptă avea șapte stele; și din gura Lui ieșea o sabie ascuțită, cu două tășuri; iar fața Sa era ca soarele când strălucește’n puterea lui.

17 Și când L-am văzut, am căzut la picioarele Lui ca mort. Și El Și-a pus peste mine mâna dreaptă, zicând: „Nu te teme; Eu sunt Cel-dintâi și Cel-depe-urmă

18 și Cel-Viu. Mort am fost, și iată, sunt viu în vecii vecilor, și am cheile morții și pe ale iadului¹¹.

19 Scrie deci cele ce-ai văzut și cele ce sunt și cele ce-au să fie după acestea.

20 Taina celor șapte stele pe care le-ai văzut în dreapta Mea și a celor șapte sfeșnice de aur: cele șapte stele sunt

¹⁰= Metal purificat și devenit lucios prin ardere.

¹¹Textual: Hades; numele prin care vechii Greci desemnau împărăția (subterană) a morților.

îngerii celor șapte Biserici, iar sfeșnicele cele șapte sunt șapte Biserici.

2

Trimiteri către Bisericile din Efes, Smirna, Pergam și Tiatira.

1 Îngerului¹ Bisericii din Efes scrie-i: Așa grăiește² Cel ce ține’n dreapta Sa cele șapte stele, Cel ce umblă’n mijlocul celor șapte sfeșnice de aur:

2 Îți știi faptele și osteneala și răbdarea și că nu-i poți suferi pe cei răi și că i-ai pus la’ncercare pe cei ce-și spun apostoli și nu sunt, și că i-ai aflat mincinoși,

3 și că ai răbdare și c’ai îndurat de dragul numelui Meu și că n’ai obosit.

4 Dar am împotriva ta că ți-ai părăsit iubirea dintâi.

5 Adu-ți aminte deci de unde ai căzut și pocăiește-te și fă-ți faptele cele dintâi; dar dacă nu, Eu vin la tine și voi muta sfeșnicul tău din locul lui... , dacă nu te vei pocăi.

6 Dar o ai pe aceasta: că urăști faptele nicolaiților³, pe care și Eu le urăsc.

7 Cel ce are urechi, să audă ceea ce Duhul le zice Bisericilor: Biruitorului⁴,

¹Îngerul (aici): duhul care patronează Biserica; conducătorul ei spiritual (episcopul).

²Literal: pe acestea le zice. Reformulat în spiritul vechiului limbaj profetic.

³Nicolaiții: membrii unei secte gnostice obscure, care-și revendicau – fără nici o acoperire – paternitatea lui Nicolae, unul din cei șapte diaconi (FA 6, 5). Proveniți dintre păgâni, practicau încă anumite forme de idolatrie și libertinajul erotic.

⁴= Celui ce, asemenea lui Iisus Hristos (In 16, 33), va învinge până la capăt încercările la care este supus.

lui îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este'n raiul lui Dumnezeu⁵.

⁸ Iar îngerului Bisericii din Smirna scrie-i: Așa grăiește Cel-dintâi și Cel-de-pe-urmă, Cel ce a murit și a revenit la viață:

⁹ Îți știu necazul și sărăcia (tu însă ești bogat⁶) și defăimarea din partea celor ce-și spun iudei și nu sunt⁷, ci sinagogă a Satanei.

¹⁰ Nu te teme de cele ce ai să păți-mești. Iată, pe unii dintre voi va să-i arunce diavolul în temniță, ca să fiți puși la'ncercare, și veți avea zece zile⁸ de necaz. Fii credincios⁹ pân'la moarte și-ți voi da cununa vieții.

¹¹ Cel ce are urechi, să audă ceea ce Duhul le zice Bisericii: Biruitorul nu va fi vătămat¹⁰ de moartea cea de-a doua¹¹.

¹² Iar îngerului Bisericii din Pergam scrie-i: Așa grăiește Cel ce are sabia ascuțită'n două tășuri:

¹³ Știi unde locuiești: acolo unde-i scaunul Satanei¹². Și te ții de numele Meu, și credința nu Mi-ai tăgăduit-o

⁵Pomul vieții din Fc 2, 9; aici: fericirea făgăduită de Dumnezeu celor ce vor moșteni viața veșnică.

⁶= Bogăția duhovnicească a creștinilor din Smirna, în opoziție cu sărăcia lor materială.

⁷Biserica e noul Israel; cei ce-o tăgăduiesc sau o persecută au rămas iudei doar cu numele.

⁸„Zece zile” indică o perioadă relativ scurtă (vezi Dn 1, 12).

⁹= Rămâi fidel față de credința în care te-ai angajat.

¹⁰În sensul: va scăpa neatins; răul va trece pe lângă el fără să-l rănească.

¹¹Spre deosebire de moartea cea dintâi, care este despărțirea sufletului de trup, moartea cea de-a doua va fi despărțirea sufletului de Dumnezeu, pedeapsa veșnică, echivalentă cu moartea însăși a sufletului.

¹²Pergamul era un centru faimos al cultului imperial și al ritualurilor idolatre.

nici chiar în zilele lui Antipa¹³, martorul Meu, credinciosul Meu, care-a fost ucis la voi, acolo unde locuiește Satana.

¹⁴ Dar împotriva ta am câteva lucruri: Ai acolo pe unii care se țin de învățătura lui Balaam¹⁴, cel care-l învăța pe Balac să pună piatră de poticnire înaintea fiilor lui Israel, ca să mănânce carne jertfită idolilor și să se desfrâneze.

¹⁵ Așa și tu, îi ai pe unii care se țin de învățătura nicolaiților.

¹⁶ Așadar, pocăiește-te; dar dacă nu, Eu vin la tine curând și Mă voi război împotriva-le cu sabia gurii Mele.

¹⁷ Cel ce are urechi, să audă ceea ce Duhul le zice Bisericii: Biruitorul îi voi da din mana cea ascunsă¹⁵ și-i voi da o pietricică albă¹⁶ și pe pietricică scris un nume nou, pe care nimeni nu-l știe decât cel care-l primește¹⁷.

¹⁸ Iar îngerului Bisericii din Tiatira scrie-i: Așa grăiește Fiul lui Dumnezeu, Cel căruia Îi sunt ochii ca para focului și picioarele asemenea bronzului:

¹⁹ Îți știu faptele și iubirea și credința și slujirea și răbdarea și că faptele tale cele de pe urmă sunt mai multe decât cele dintâi.

²⁰ Dar am împotriva ta că o'ngădui pe femeia Izabela¹⁸, care-și spune prooro-

¹³Textul îl indică drept mucenic creștin în epoca apostolică. Grecesul *martyrs* înseamnă martor, mărturisitor, martir.

¹⁴Vezi istoria lui Balaam în Nm 22-24.

¹⁵= Hrană cerească.

¹⁶Gemă (pe care se poate grava). Albul e simbol al biruinței și păcii.

¹⁷Vezi și 19, 12.

¹⁸Proorociță falsă, idolatră și perversă, asemenea soției cu același nume a regelui Ahab (3 Rg 16, 31; 4 Rg 9, 22). În variantă manuscrisă: „femeia ta, Izabela”; în acest caz, nume simbolic (ca acela al lui Balaam).

ciță și-i învață și-i amăgește pe robii Mei să se desfrâneze și să mănânce căr-nuri jertfite idolilor.

²¹ Și i-am dat timp să se pocăiască și nu vrea să se pocăiască de desfrânarea ei.

²² Iată, pe ea o arunc bolnavă'n pat; și pe cei ce se desfrânează cu ea, în mare necaz, dacă nu se vor pocăi de faptele lor.

²³ Și pe fiii ei¹⁹ cu moarte-i voi ucide, și toate Bisericile vor cunoaște că Eu sunt Cel care cercetez rărunchii și inimile și vă voi da vouă, fiecăruia, după faptele voastre.

²⁴ Dar v'o spun Eu vouă, celorlalți din Tiatira câți nu au învățătura aceasta, celor ce n'au cunoscut, așa cum spun ei, adâncurile Satanei²⁰: nu pun peste voi o altă greutate,

²⁵ dar ceea ce aveți, țineți cu tărie până ce voi veni.

²⁶ Iar biruitorului și celui ce păzește pân'la capăt faptele Mele îi voi da stăpânire peste neamuri²¹

²⁷ și cu toiag de fier le va păstori și ca pe vasele de lut le va sfărâma, așa cum și Eu am primit putere de la Tatăl Meu;

²⁸ și-i voi da Steaua cea de Dimineată²².

²⁹ Cel ce are urechi, să audă ceea ce Duhul le zice Bisericilor.

¹⁹ = Cei ce-i urmează învățătura și exemplul.

²⁰ = Treapta cea mai de jos a ereziei și păcatului. „Așa cum spun (cum o numesc) ei”: expresie curentă, extrasă probabil din doctrinele esoterice. Vezi contrastul cu „adâncurile lui Dumnezeu” din 1 Co 2, 10.

²¹ Neamuri (aici): neamuri păgâne; totalitatea celor ce au respins mesajul lui Dumnezeu prin Iisus Hristos; comunitățile celor necredincioși (vezi și nota de la FA 13, 47).

²² = Pe Iisus Hristos Însuși (vezi 22, 16).

3

Trimiteri către Bisericile din Sardes, Filadelfia și Laodiceea.

¹ Iar îngerului Bisericii din Sardes scrie-i: Așa grăiește Cel ce are cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele: Îți știu faptele, că-ți merge numele că trăiești¹, și ești mort.

² Priveghează și întărește ce-a mai rămas și era să moară. Că faptele tale nu le-am găsit împlinite'n fața Dumnezeului Meu.

³ Adu-ți aminte deci cum ai primit și-ai auzit; și păstrează și te pocăiește. Dar dacă nu vei priveghea, Eu voi veni ca un fur și tu nu vei ști în care ceas voi veni asupra-ți.

⁴ Dar ai în Sardes câteva nume², „oameni” care nu și-au întinat veșmintele; ele vor umbla cu Mine în alb, căci vrednice sunt.

⁵ Biruitorul va fi îmbrăcat astfel în veșminte albe și numele lui nu-l voi șterge din cartea vieții și-i voi mărturisi numele înaintea Părintelui Meu și 'naintea îngerilor Săi.

⁶ Cel ce are urechi, să audă ceea ce Duhul le zice Bisericilor.

⁷ Iar îngerului Bisericii din Filadelfia scrie-i: Așa grăiește Cel-Sfânt, Cel-Adevărat, Cel ce are cheia lui David³, Cel ce deschide și nimeni nu va închide și Cel ce închide și nimeni nu va deschide:

⁸ Știi faptele tale – iată, am lăsat în fața ta o ușă deschisă pe care nimeni

¹Literal: că ai un nume că trăiești.

²= Ființe omenești. Relația intimă dintre nume și persoană. Vezi mai sus 2, 3 și nota de la FA 4, 10.

³Cheia lui David: simbol al autorității (cf Is 22, 22).

nu poate s'o închidă –; că tu ai putere mică și Mi-ai păzit cuvântul și nu Mi-ai tăgăduit numele.

⁹ Iată, din sinagoga Satanei ți-i dau pe cei ce-și spun iudei și nu sunt, ci mint; iată, îi voi face să vină și să se'nchine înaintea picioarelor tale și să-și dea seama⁴ că te-am iubit.

¹⁰ Pentru că tu ai păzit cuvântul răbdării Mele⁵, și Eu te voi păzi pe tine de ceasul încercării, cel ce peste toată lumea va să vină ca să-i încerce pe cei ce locuiesc pe pământ.

¹¹ Vin curând; ține ce ai, pentru ca nimeni să nu-ți ia cununa.

¹² Biruitorul, pe el îl voi face stâlp în templul Dumnezeului Meu și afară nu va mai ieși; și voi scrie pe el numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu – al noului Ierusalim care se pogoară din cer de la Dumnezeul Meu – și numele Meu cel nou.

¹³ Cel ce are urechi, să audă ceea ce Duhul le zice Bisericii.

¹⁴ Iar îngerului Bisericii din Laodiceea scrie-i: Așa grăiește Amin-ul⁶, Martorul cel credincios și adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu:

¹⁵ Îți știu faptele: tu nu ești nici rece, nici fierbinte. O, de-ai fi rece sau fierbinte!

¹⁶ Așa, pentru că ești căldicel – nici fierbinte, nici rece –, am să te vărs din gura Mea.

⁴Literal: să cunoască.

⁵Învățătura întemeiată pe răbdarea lui Iisus Hristos (2 Tes 3, 5; Evr 12, 1-2); de unde, răbdarea sfinților (13, 10; 14, 12).

⁶Amin-ul: Iisus Hristos (vezi 2 Co 1, 20); Da-ul prin excelență, garanția absolută a adevărului.

¹⁷ De vreme ce tu zici: Sunt bogat și m'am îmbogățit și de nimic n'am nevoie!, și pentru că nu știi că tu ești cel ticălos și vrednic de plâns și sărac și orb și gol,

¹⁸ te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur lămurit în foc ca să te'mbogățești, și veșminte albe ca să te'mbraci și să nu se dea pe față rușinea goliciunii tale, și alifie⁷ ca să-ți ungi ochii și să vezi.

¹⁹ Eu pe câți îi iubesc îi mustru și i pedepsesc⁸; fii râvnitor așadar și pocăiește-te.

²⁰ Iată, Eu stau la ușă și bat; de-Mi va auzi cineva glasul și va deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el și el cu Mine.

²¹ Biruitorului, lui îi voi da să șadă cu Mine pe tronul Meu, așa cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe tronul Său.

²² Cel ce are urechi, să audă ceea ce Duhul le zice Bisericii”.

4

Tronul lui Dumnezeu și corul cerelesc.

¹ După aceasta m'am uitat: și iată, o ușă era deschisă'n cer; și glasul cel din tîi – cel pe care-l auzisem vorbind cu mine ca o trâmbiță – mi-a zis: „Suie-te aici și-ți voi arăta ce trebuie să fie după acestea!”

⁷Textual: collyr = unguent pentru afecțiunile oftalmice.

⁸Grecescul paidévo are sensul de a pedepsi într'un sistem de educație și instruire; a aplica unui copil o corecție cu scopul de a-l îndrepta. E pedeapsa care'n vechea limbă română se cheamă „certarea lui Dumnezeu”.

² Îndată am fost în duh¹; și iată, un tron era în cer; și pe tron ședea Cineva.

³ Și Cel care ședea semăna la vedere cu piatra de iasp² și de sardiu³, iar de jur-împrejurul tronului era un curcubeu⁴ cu înfățișarea smaraldului⁵.

⁴ Și împrejurul tronului, douăzeci și patru de tronuri; și pe tronuri, șezând, douăzeci și patru de Bătrâni⁶ îmbrăcați în veșminte albe; și pe capetele lor, cununi de aur.

⁵ Și din tron ieșeau fulgere și glasuri și tunete; și'n fața tronului ardeau șapte făclii de foc, care sunt cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu.

⁶ Și'n fața tronului, ca o mare de sticlă asemenea cristalului. Și'n mijlocul tronului și împrejurul tronului, patru Ființe pline de ochi dinainte și dinapoi.

⁷ Și Ființa cea dintâi, asemenea leului; a doua Ființă, asemenea juncului; a treia Ființă are fața ca a unui om; iar a patra Ființă, asemenea vulturului care zboară⁷.

⁸ Și cele patru Ființe au fiecare din ele câte șase aripi; de jur-împrejur și

pe dinlăuntru sunt pline de ochi; și odihnă nu au ziua și noaptea, zicând: „Sfânt, Sfânt, Sfânt, Domnul Dumnezeu, Atotțiitorul, Cel-ce-Era și Cel-ce-Este și Cel-ce-Vine”.

⁹ Și de câte ori acele Ființe Îi vor da slavă, cinste și mulțumită Celui ce șade pe tron, Celui ce este viu în vecii vecilor,

¹⁰ cei douăzeci și patru de Bătrâni vor cădea înaintea Celui ce șade pe tron și I se vor închina Celui ce este viu în vecii vecilor și-și vor așterne cununile înaintea tronului, zicând:

¹¹ „Vrednic ești Tu, Domnul și Dumnezeul nostru, să primești slava și cinstea și puterea, fiindcă Tu ai zidit⁸ toate lucrurile, și prin voia Ta au fost⁹ și s'au zidit¹⁰”.

5

Cartea cu șapte peceteți și Mielul.

¹ Am văzut apoi în mâna dreaptă a Celui ce ședea pe tron o carte scrisă pe dinlăuntru și pe dos¹, pecetluită cu șapte peceteți².

² Și-am văzut un înger puternic care striga cu glas mare: „Cine oare este vrednic să deschidă cartea și să-i desfacă pecetele?”

³ Dar nimeni în cer, nici pe pământ, nici sub pământ nu putea să deschidă cartea, nici să se uite'n ea.

⁸ = Ai creat.

⁹ = Au venit în existență.

¹⁰ În limba română, reflexivul cu conotație de pasiv (m'am născut = am fost născut); vezi și In 1, 3.

¹ Cartea: o foaie lungă de papirus, pergament sau aramă, scrisă pe ambele fețe, înfășurată ca un sul.

² = Caracterul secret al conținutului.

¹ = În stare de extaz.

² Piatră prețioasă; poate avea culori diferite.

³ Piatră prețioasă transparentă, de culoare brună; dacă e roșie: cornalină.

⁴ Curcubeul e simbolul milei lui Dumnezeu, al împăcării și al păcii (Fc 9, 13, 16).

⁵ Piatră prețioasă de culoare verde. Desigur, semnificația tuturor acestor nestemate nu izvorăște din forma, ci din culorile lor, ele simbolizând splendoarea Celui ce șade pe tron.

⁶ Semnificații posibile: cei 12 patriarhi ai Vechiului Testament și cei 12 apostoli ai Domnului; cele 24 de ordine sacerdotale menționate în 1 Par 24, 1-19. Oricum, prin tronurile și cununile lor, Bătrânii participă la slava dumnezeiască, pe care o laudă asemenea îngerilor.

⁷ În iconografia răsăriteană, cele patru asemănări ale acestor ființe au devenit simboluri ale celor patru evangheliști.

⁴ Și eu mult plângeam că nimeni n'a fost găsit vrednic să deschidă cartea, nici să se uite'n ea.

⁵ Și unul dintre Bătrâni mi-a zis: „Nu plânge! Iată, Leul din seminția lui Iuda³, rădăcina lui David, El a biruit să deschidă cartea și cele șapte peceti ale ei”.

⁶ Și'n mijlocul tronului și al celor patru Ființe și'n mijlocul Bătrânilor am văzut un Miel, stând ca înjunghiat⁴; El avea șapte coarne și șapte ochi⁵, care sunt cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu trimise'n tot pământul.

⁷ Și El a venit și a luat cartea din dreapta Celui ce ședea pe tron.

⁸ Și când a luat cartea, cele patru Ființe și cei douăzeci și patru de Bătrâni au căzut înaintea Mielului, fiecare având o țiteră și cupe de aur pline cu tămâie, care sunt rugăciunile sfinților.

⁹ Și cântau o cântare nouă, zicând: „Vrednic ești să iei cartea și să-i deschizi pecetile, pentru că Tu ai fost înjunghiat, și cu sângele Tău I-ai răscumpărat lui Dumnezeu oameni din fiice seminție și limbă și popor și neam;

¹⁰ și i-ai făcut pe ei împărăție și preoți Dumnezeului nostru, și ei vor domni pe pământ”.

¹¹ Și-am văzut și-am auzit glas de îngeri mulți, de jur-împrejurul tronului și-al Ființelor și-al Bătrânilor; și nu-

³Iisus Hristos din profeția mesianică a patriarhului Iacob (Fc 49, 9-10).

⁴= Iisus Hristos (de 28 de ori menționat în Apocalipsă sub numele de Miel). Vezi contrastul dintre „Leul” (puternic, triumfalist) în viziunea Vechiului Testament și „Mielul înjunghiat” (nevinovăția sacrificială) în aceea a creștinismului.

⁵Dublu simbol: plenitudinea puterii Sale și a capacității de a scruta adâncurile existenței.

mărul lor era miriade de miriade⁶ și mii de mii⁷,

¹² zicând cu glas mare: „Vrednic este El, Mielul cel înjunghiat, să primească puterea și bogăția și înțelepciunea și tăria și cinstea și slava și binecuvântarea!”

¹³ Și toată făptura care este'n cer și pe pământ și sub pământ și'n mare, și pe toate câte sunt într'insele le-am auzit, zicând: „Celui ce șade pe tron și Mielului, Lor fie-le binecuvântarea și cinstea și slava și puterea în vecii vecilor!”

¹⁴ Și cele patru Ființe ziceau: „Amin!” Iar Bătrânii căzură la pământ și se'nchinară.

6

Primele șase peceti.

¹ Și-am văzut când Mielul a deschis-o pe cea dintâi din cele șapte peceti; și pe una din cele patru Ființe am auzit-o, zicând cu glas ca de tunet: „Vino și vezi!”

² Și m'am uitat: și iată, un cal alb; și cel ce ședea pe el avea un arc; și i s'a dat o cunună¹ și a pornit biruind și să biruiască.

³ Când a deschis pecetea a doua, am auzit-o pe cea de a doua Ființă, zicând: „Vino și vezi!”

⁴ Și un alt cal a ieșit, roșu ca focul²; și celui ce ședea pe el i s'a dat să ia pacea de pe pământ, ca oamenii să

⁶Literal: zeci de mii de zeci de mii (10.000: simbol pentru numărul infinit; miriade).

⁷Vezi și Dn 7, 10.

¹Albul și cununa: simboluri ale biruinței.

²Roșu: simbol al violențelor războinice.

se'njunghie între ei; și o sabie mare i s'a dat.

⁵ Și când a deschis pecetea a treia, am auzit-o pe cea de a treia Ființă, zicând: „Vino și vezi!” Și m'am uitat: și iată, un cal negru³; și cel ce ședea pe el avea în mâna lui un cântar.

⁶ Și-am auzit ca un glas în mijlocul celor patru Ființe, care zicea: Măsura de grâu, un dinar⁴ și trei măsuri de orz, un dinar; cât despre untdelemn și vin, nu le vătăma⁵.

⁷ Și când El a deschis pecetea a patra, am auzit glasul celei de a patra Ființe, zicând: „Vino și vezi!”

⁸ Și m'am uitat: și iată, un cal șarg⁶; și numele celui ce ședea pe el era Moartea; și Iadul⁷ se ținea în urmă-i. Și peste a patra parte a pământului li s'a dat lor putere săucidă cu sabie și cu foamete și cu moarte și cu fiarele pământului.

⁹ Și când a deschis pecetea a cincea, am văzut sub Jertfelnic⁸ sufletele celor înjunghiați din pricina cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturiei pe care o aveau⁹.

³Negru: simbol al sărăciei, lipsurilor și foametei ce-i urmează războiului.

⁴O măsură: ceva mai mult de un litru; un dinar: plata medie pentru o zi de lucru (Mt 20, 2). Pentru o măsură, dinarul e un preț exorbitant.

⁵= Cruță-le. Pentru „a vătăma” vezi nota de la 2, 11.

⁶Gălbui; verde-palid; simbol al molimei și morții.

⁷Textual: Hades-ul; împărăția morților; spațiul care va colecta recolta (ca o remorcă în urma secerătoarei).

⁸= Sub altarul pe care se aduc jertfele. Înjunghiați asemenea Mielului, martirii participă la jertfa Acestuia și sunt așezați sub altarul ceresc.

⁹Fie că purtau mărturia lui Iisus pe care-L mărturisiseră, fie că purtau semnele propriei lor mărturisiri.

¹⁰ Și strigau cu glas mare și ziceau: „Stăpâne sfinte și adevărate, până când oare nu judeci și nu răzbuni sângele nostru, „cerându-l” de la cei ce locuiesc pe pământ?¹⁰”

¹¹ Și fiecăruia din ei i s'a dat un veșmânt alb; și li s'a spus să stea'n odihnă încă puțină vreme, până ce vor împlini numărul¹¹ și cei împreună-slujitori cu ei, și frații lor, cei ce aveau să fie omorâți ca și ei.

¹² Și când El a deschis pecetea a șasea, eu m'am uitat; și iată, cutremur mare a fost; soarele s'a făcut negru ca un sac de pâslă și luna'ntreagă s'a făcut ca sângele,

¹³ și stelele cerului au căzut pe pământ așa cum smochinul își leapădă smochinenele verzi când e zgâlțâit de vijelie;

¹⁴ iar cerul s'a'ndepărtat ca o carte'nvălătucită¹², și fiecă munte și insulă s'au mișcat din locurile lor.

¹⁵ Și împărații pământului și domnii și căpeteniile și bogații și puternicii, și tot robul și tot omul liber s'au ascuns în peșterile și'n stâncile munților,

¹⁶ strigându-le munților și stâncilor: „Cădeți peste noi și ascundeți-ne de fața Celui ce șade pe tron și de mânia Mielului;

¹⁷ c'a venit Ziua, „ziua” cea mare a mâniei Lor, și cine poate să stea'n picioare?”

¹⁰= Cât oare vei mai întârzia să faci judecată și răzbunare împotriva celor ce ne-au ucis?

¹¹Un număr pe care Dumnezeu îl știe mai dinainte. Persecuțiile și martirajul vor continua până la împlinirea acestui număr, după care va urma judecata.

¹²Ca un pergament scris care se face sul (ascunzându-și conținutul).

7

Cei 144.000 de pecetluiți ai lui Israel.

¹ După aceasta am văzut¹ patru îngeri stând la cele patru colțuri ale pământului și ținând în frâu cele patru vânturi ale lui, pentru ca vânt să nu sufle pe pământ, nici pe mare, nici peste vreun copac.

² Și-am văzut un alt înger, care se ridica de la Soare-Răsare și avea pecetea² Viului Dumnezeu; el a strigat cu glas puternic către cei patru îngeri cărora li s'a dat să vatăme pământul și marea,

³ zicând: „Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până ce nu-i vom pecetlui pe robii Dumnezeului nostru pe frunțile lor”.

⁴ Și-am auzit numărul celor pecetluiți: o sută patruzeci și patru de mii³ de pecetluiți, din toate semințiile fiilor lui Israel⁴:

⁵ Din seminția lui Iuda, douăsprezece mii de pecetluiți; din seminția lui Ruben, douăsprezece mii; din seminția lui Gad, douăsprezece mii;

⁶ din seminția lui Așer, douăsprezece mii; din seminția lui Neftali, douăsprezece mii; din seminția lui Manase, douăsprezece mii;

¹Acest capitol este un interludiu între pecetea a șasea și a șaptea (așa cum va fi un interludiu între a șasea și a șaptea trâmbiță – 10, 11; 11, 14).

²Sigiliul; obiectul gravat cu care se sigilează, prin marcare, ceva sau cineva.

³Numărul simbolic: 122 x 1000 (pătratul numărului sfânt – Israel – înmulțit cu numărul duratei lungi, indefinite); desemnează plérroma, totalitatea, întregul, plenitudinea (nu lipsește nici unul din cei ce urmau să se mântuiască).

⁴Simbol: noul Israel (Biserica lui Hristos).

⁷ din seminția lui Simeon, douăsprezece mii; din seminția lui Levi, douăsprezece mii; din seminția lui Isahar, douăsprezece mii;

⁸ din seminția lui Zabulon, douăsprezece mii; din seminția lui Iosif, douăsprezece mii; din seminția lui Veniamin, douăsprezece mii de pecetluiți.

⁹ După acestea, m'am uitat: și iată, mulțime multă pe care nimeni nu putea s'o numere, din tot neamul și „din toate” semințiile și popoarele și limbile, stând înaintea tronului și înaintea Mielului, îmbrăcați în veșminte albe și cu ramuri de finic în mâinile lor

¹⁰ și strigau cu glas mare, zicând: „Mântuirea Îi este⁵ Dumnezeului nostru Celui ce șade pe tron și Mielului!”

¹¹ Și toți îngerii stăteau împrejurul tronului și al Bătrânilor și al celor patru Ființe, și au căzut pe fețele lor înaintea tronului și I s'au închinat lui Dumnezeu,

¹² zicând: „Amin! Binecuvântarea și slava și înțelepciunea și mulțumirea și cinstea și puterea și tăria fie-I Dumnezeului nostru în vecii vecilor. Amin!”

¹³ Iar unul dintre Bătrâni a luat cuvântul și mi-a zis: „Aceștia, care sunt îmbrăcați în veșminte albe, cine sunt ei și de unde-au venit?”

¹⁴ Și eu i-am spus: „Domnul meu, tu o știi”. Și el mi-a spus: „Aceștia sunt cei ce vin din necazul cel mare; veșmintele și le-au spălat și le-au înălbit în sângele Mielului⁶.”

¹⁵ Iată de ce sunt ei înaintea tronului lui Dumnezeu, și'n templul Său Îi slu-

⁵= Îi aparține (puterea de a mântui).

⁶Conotație antinomică: sângele lui Hristos este cel ce purifică și conferă imacularea (pentru „a înălbi” vezi Mc 9,3).

jesc ziua și noaptea; și Cel ce șade pe tron îi va sălășlui în cortul Său:

16 nu vor mai flămânzi, nici nu vor mai înseta, nici soarele nu se va mai prăvăli peste ei, și nici o arșiță.

17 Fiindcă Mielul Care stă'n mijlocul tronului îi va paște pe ei⁷ și-i va duce la izvoarele apelor vieții; și Dumnezeu va șterge toată lacrima de pe ochii lor”.

8

Pecetea a șaptea și cădelnița de aur. Primele patru trâmbițe.

1 Și când Mielul a deschis pecetea a șaptea, tăcere s'a făcut în cer, ca la o jumătate de ceas¹.

2 Și-am văzut pe cei șapte îngeri care stau înaintea lui Dumnezeu; și li s'au dat lor șapte trâmbițe².

3 Și un alt înger a venit și a stat la altar, având o cădelniță de aur; și i s'a dat lui tămâie multă, pentru că'mpreună cu rugăciunile tuturor sfinților s'o aducă pe altarul de aur cel de dinaintea tronului.

4 Și fumul tămâiei s'a suit din mâna îngerului, împreună cu rugăciunile sfinților, înaintea lui Dumnezeu.

5 Și îngerul a luat cădelnița și a umplut-o din focul altarului și a aruncat pe pământ; și s'au pornit tunete și glasuri și fulgere și cutremur.

⁷Antinomie: Mielul devenit Păstor („Păstorul cel bun”, vezi In 10, 1-16).

¹În simbol: perioadă relativ scurtă, dar încordată, sub tensiune, în așteptarea teribilelor evenimente ce vor urma; liniștea văzduhului înaintea furtunii.

²Trâmbița (trompeta): instrument muzical simbolic, care anunță marile intervenții justițiare ale lui Dumnezeu (vezi și cele șapte plăgi ale Egiptului, Iș 9, 23 și urm.)

6 Iar cei șapte îngeri care aveau cele șapte trâmbițe s'au gătit să trâmbițeze.

7 Și a trâmbițat întâiul înger: și s'a pornit grindină și foc amestecat cu sânge și au căzut pe pământ; și a ars o treime din pământ, și au ars o treime din copaci, și a ars iarba verde toată.

8 Și a trâmbițat al doilea înger: și ceva ca un munte mare arzând în foc s'a prăbușit în mare. Și o treime din mare s'a prefăcut în sânge,

9 și o treime din făpturile cu viață'n ele care sunt în mare au murit, și o treime din corăbii s'au sfărâmat.

10 Și a trâmbițat al treilea înger: și o stea uriașă a căzut din cer arzând ca o făclie, și a căzut peste o treime din râuri și peste izvoarele apelor.

11 Și numele stelei: i se zice Pelin³. Și o treime din ape s'au făcut ca pelinul și mulți dintre oameni au murit din pricina apelor, că se făcuseră amare.

12 Și a trâmbițat al patrulea înger: și o treime din soare a fost lovită, și-o treime din lună și o treime din stele, pentru ca o treime din ele să se'ntunece, și ziua să-și piardă o treime din lumină, și noaptea tot așa.

13 Și-am văzut și-am auzit un vultur care zbura spre înaltul cerului și striga cu glas mare: „Vai, vai celor ce locuiesc pe pământ, vai lor din pricina celorlalte glasuri ale trâmbiței celor trei îngeri care-s gata să trâmbițeze!”

³Textual: Absint. Plantă amară, socotită otrăvitoare; simbol al amărăciunii și nocivității pedepselor.

9

Trâmbițele a cincea și a șasea.

¹ Și a trâmbițat al cincilea înger: și-am văzut o stea căzută din cer pe pământ¹; și i s'a dat cheia fântânii adâncului²,

² și ea a deschis fântâna adâncului; și din fântână s'a ridicat un fum ca fumul unui mare cuptor; și soarele și văzduhul s'au întunecat de fumul fântânii.

³ Și din fum au ieșit lăcuste³ pe pământ și li s'a dat lor putere precum putere au scorpiile pământului.

⁴ Și li s'a poruncit să nu vatăme iarba pământului și nici o verdeață și nici un copac, ci numai pe oamenii care nu au pe frunțile lor pecetea lui Dumnezeu.

⁵ Și li s'a dat lor nu ca să-i omoare, ci ca ei să fie chinuiți timp de cinci luni⁴; și chinul lor este la fel ca chinul de scorpie când înțeapă un om.

⁶ Și'n zilele acelea vor căuta oamenii moartea și nu o vor afla; și vor dori să moară... și moartea va fugi de ei.

⁷ Iar înfățișarea lăcustelor era asemenea unor cai pregătiți de război. Și aveau pe capete cununi ca de aur⁵; și fețele le erau ca niște fețe de oameni.

¹ Simbol posibil: un înger căzut; Satana însuși (Lc 10, 18); Abaddon (v. 11).

² Fântâna adâncului: craterul abisului; deschiderea spre adâncul-fără-fund („cele mai de jos ale pământului”), sălaşul normal și definitiv al diavolilor (vezi Lc 8, 31 și nota).

³ Lăcustele: simbol clasic al devastării. Descripțiile de mai jos le prezintă însă ca pe niște ființe demonice, sub comanda lui Abaddon.

⁴ Jumătatea lui 10 (număr perfect), 5 semnifică, de obicei, măsura sau durata unei pedepse, a unei penalizări (Iș 22, 1; Nm 3, 47; 18, 16). În cazul de față, durata invaziei lăcustelor.

⁵ Nu „de aur”, ci „ca de aur”; preconizând biruința.

⁸ Aveau păr ca părul de femei⁶, și dinții lor erau ca ai leilor.

⁹ Și aveau pieptare ca platoșele de fier, iar vuietul aripilor lor era ca vuietul unor care de luptă cu mulți cai ce aleargă'n bătaie.

¹⁰ Și aveau cozi asemenea scorpiilor, și bolduri⁷; și'n cozile lor le este puterea de a-i vătăma pe oameni timp de cinci luni.

¹¹ Și ca'mpărat al lor îl au pe îngerul adâncului, al cărui nume în evreiește este Abaddon⁸, iar în elinește are numele Apollion⁹.

¹² Întâiul „vai” a trecut; iată că după aceasta vin încă două „vai”-uri.

¹³ Și a trâmbițat al șaselea înger: și-am auzit un glas din cele patru cornuri ale altarului de aur care este'naintea lui Dumnezeu,

¹⁴ zicând către îngerul al șaselea, cel care avea trâmbița: „Dezleagă-i pe cei patru îngeri care sunt legați la râul cel mare, Eufratul¹⁰”.

¹⁵ Și cei patru îngeri, care erau ținuți gata pentru ceasul și ziua și luna și anul acela, au fost dezlegați pentru ca să omoare o treime din oameni.

¹⁶ Și numărul oștirilor călărimii era de douăzeci de mii de ori câte zece mii¹¹; le-am auzit numărul.

¹⁷ Și cailor și pe cei ce ședeau pe ei i-am văzut astfel în vedenie: aveau platoșe

⁶ Imaginea războinicilor barbari, care luptau despletți, cu coamele'n vânt.

⁷ Ace în vârful cozilor.

⁸ În ebraică, abaddon înseamnă distrugere, nimicire, pustiire, ruină.

⁹ Nimicitorul; Distrugătorul.

¹⁰ Fluviu în Mesopotamia; frontiera de răsărit a imperiului roman, cea care stăvilea invaziile Mezilor și Parților.

¹¹ Vezi nota de la 5, 11.

de foc și de iachint¹² și de pucioasă, iar capetele cailor semănau cu capetele leilor, și din gurile lor ieșea foc și fum și pucioasă.

¹⁸ De aceste trei plăgi au fost uciși o treime din oameni: de focul și de fumul și de pucioasa care ieșea din gurile lor;

¹⁹ pentru că puterea cailor le este'n gură și'n cozi; căci cozile lor sunt asemenea șerpilor: având capete, vatămă și cu acestea.

²⁰ Dar ceilalți oameni, care n'au murit de plăgile acestea, nu s'au pocăit de faptele mâinilor lor: să nu se mai închine demonilor și idolilor de aur și de argint și de aramă și de piatră și de lemn, care nu pot nici să vadă, nici să audă, nici să umble;

²¹ și nu s'au pocăit de crimele lor, nici de vrăjitoriile lor, nici de desfrânarea lor, nici de hoțiile lor.

10

Îngerul și cartea cea mică¹.

¹ Și-am văzut un alt înger puternic, pogorându-se din cer, învăluit într'un nor; și pe capul său, curcubeul; și fața lui, ca soarele; și picioarele lui, ca niște stâlpi de foc.

² Și'n mână avea o carte mică, deschisă. Și și-a pus piciorul cel drept pe mare, iar pe cel stâng pe pământ,

³ și a strigat cu glas mare, așa cum răcnește un leu. Iar când a strigat, cele șapte tunete și-au slobozit glasurile.

¹²Iachint: un fel de safir sau ametist, albastru-violet. Cele trei elemente din acest verset (focul, iachintul și pucioasa) implică și simbolică culorilor.

¹Interludiu între trâmbițele a șasea și a șaptea (vezi nota de la 7, 1).

⁴ Și când cele șapte tunete au vorbit², eu eram să scriu, și-am auzit o voce care zicea din cer: „Pecetluiește cele ce-au vorbit cele șapte tunete și nu le scrie!”

⁵ Iar îngerul pe care l-am văzut stând pe mare și pe pământ și-a ridicat mâna dreaptă către cer

⁶ și s'a jurat pe Cel ce este viu în vecii vecilor, pe Cel ce a făcut cerul și cele ce sunt în cer, și pământul și cele ce sunt pe pământ, și marea, și cele ce sunt în mare, că timp nu va mai fi³,

⁷ ci'n zilele când cel de al șaptelea înger va grăi – când va fi să trâmbițeze –, atunci taina lui Dumnezeu, așa cum le-a binevestit El robilor Săi profeții, este încheiată⁴.

⁸ Iar glasul din cer pe care-l auzisem a vorbit din nou cu mine și a zis: „Mergi de ia cartea cea deschisă'n mâna îngerului care stă pe mare și pe pământ!”

⁹ Și m'am dus la înger și i-am zis să-mi dea cărticica. Și mi-a răspuns: „Ia-o și mănânc-o⁵; și pântecele ți-l va amări, dar în gura ta va fi dulce ca mierea”.

¹⁰ Și-am luat din mâna îngerului cărticica și am mâncat-o; și'n gura mea era dulce ca mierea, dar după ce am mâncat-o mi s'a amărât pântecele⁶.

¹¹ Și mi s'a spus⁷: „Tu trebuie ca din nou să profetești⁸ la o mulțime de po-

²Vocea amplificată a lui Dumnezeu (vezi Ps 28, 3).

³= Nici o amânare.

⁴= Dusă până la sfârșit.

⁵= Asimilează-i conținutul.

⁶Dulce, pentru că ea cuprinde cuvintele lui Dumnezeu și mila Sa; amară, pentru că vestește înfricoșătoarea Judecată.

⁷De către Dumnezeu sau de către înger.

⁸= Să aduci la cunoștință planul și voia lui Dumnezeu. Din nou (probabil): ceea ce urmează; a doua jumătate a Apocalipsei (capitolele 12-22).

poare și de neamuri și de limbi și de'mpărați”.

11

Cei doi martori. A șaptea trâmbiță.

¹ Și mi s'a dat o trestie asemenea unui toiag, spunându-mi-se: „Scoală-te și măsoară templul lui Dumnezeu și altarul și pe cei ce se închină în el¹.”

² Și curtea cea din afară a templului las-o pe dinafară și n'o măsura, pentru că ea le-a fost dată neamurilor, iar acestea vor călca'n picioare cetatea sfântă timp de patruzeci și două de luni².

³ Și celor doi martori ai Mei³ le voi da putere și ei vor profeti, îmbrăcați în sac⁴, o mie două sute și șaizeci de zile”.

⁴ Aceștia sunt cei doi măslini și cele două sfeșnice care stau înaintea Domnului pământului.

⁵ Și dacă vrea cineva să-i vatăme, foc le iese din gură și le mistuie vrăjmașii; și dacă ar vrea cineva să-i vatăme, tot așa trebuie și el ucis.

⁶ Aceștia putere au să'nchidă cerul, pentru ca ploaia să nu plouă în zilele profetiei lor, și putere au peste ape să le schimbe'n sânge și să lovească pământul cu orice fel de plagă, oridecâteori vor voi.

¹Măsurătoare în vederea cruțării lor de la dezastru (vezi Za 2, 5-6).

²42 de luni = 1260 zile = 3 ani și jumătate; o perioadă destul de lungă, dar limitată.

³Aceștia nu sunt numiți, dar ei trebuie crezuți. Simbol al celor ce-L vor mărturisii pe Hristos în fața prigonitorilor, având ca prototipuri vechitamentare pe Ilie și Moise (vezi mai jos).

⁴Semn că misiunea lor este aceea de a îndemna la pocăință.

⁷ Și când își vor isprăvi mărturia, Fiara care se ridică din adânc⁵ va face război cu ei și-i va birui și-i va omorî.

⁸ Și leșurile lor vor zăcea în piața cetății celei mari, care simbolic⁶ se cheamă Sodoma și Egipt⁷, acolo unde și Domnul lor a fost răstignit.

⁹ Și timp de trei zile și jumătate, oameni din popoare și din seminții și din limbi și din neamuri le vor privi leșurile și nu vor îngădui ca trupurile lor moarte să fie puse'n mormânt.

¹⁰ Și-asupra lor se vor bucura locuitorii de pe pământ și se vor veseli și-și vor trimite daruri unii altora, pentru că acești doi profeti i-au chinuit pe locuitorii de pe pământ.

¹¹ Și după cele trei zile și jumătate, duh de viață de la Dumnezeu a intrat în ei și-au stat pe picioarele lor; și frică mare a căzut peste cei ce se uitau la ei.

¹² Și au auzit un glas puternic din cer, zicându-le: „Suiți-vă aici!” Și s'au suit la cer într'un nor; și dușmanii lor au privit la ei.

¹³ Și'n ceasul acela s'a făcut cutremur mare; și a zecea parte din cetate s'a prăbușit și au pierit în cutremur șapte mii de oameni; iar ceilalți s'au înfricoșat și I-au dat slavă Dumnezeului cerului.

¹⁴ Al doilea „vai” a trecut; al treilea „vai”, iată, vine de'ndată⁸.

¹⁵ Și a trâmbițat al șaptelea înger: și au fost în cer glasuri puternice, zicând:

⁵Pentru „adânc” vezi nota de la 9, 1. „Fiara”: Antihrist.

⁶Literal: duhovnicește; în plan spiritual; alegoric.

⁷Ierusalimul; în Is 1, 9-10 e numit Sodoma (din pricina păcatelor lui).

⁸Sfârșitul interludiului dintre trâmbițele a șasea și a șaptea.

Împărăția lumii a devenit a Domnului nostru și a Hristosului Său și El⁹ va împărăți în vecii vecilor.

¹⁶ Și cei douăzeci și patru de Bătrâni care'n fața lui Dumnezeu șed pe tronurile lor au căzut cu fețele la pământ și I s'au închinat lui Dumnezeu,

¹⁷ zicând: „Îți mulțumim Ție, Doamne Dumnezeule, Atotțiitorule, Cel-ce-Ești și Cel-ce-Erai și Cel-ce-Vii, că Ți-ai luat puterea Ta cea mare și-ai început să împărățești.

¹⁸ Și neamurile s'au mâniat, dar a venit mânia Ta și vremea ca cei morți să fie judecați și să-i răsplătești pe robii Țăi profeții și pe sfinți și pe cei ce se tem de numele Țău, pe cei mici și pe cei mari, și să prăpădești pe cei ce prăpădesc pământul”.

¹⁹ Și templul lui Dumnezeu s'a deschis, cel din cer, și'n templul Său s'a văzut chivotul testamentului Său; și-au fost fulgere și vuiete și tunete și cutremur și grindină mare.

12

Cele șapte semne. Primul: Femeia și Balaurul.

¹ Și-un mare semn s'a arătat în cer: O Femeie¹ înveșmântată cu soarele; și sub picioarele ei, luna; și pe capul său, o cunună din douăsprezece stele².

² Și era însărcinată; și striga chinuindu-se și muncindu-se să

⁹Singularul „El” se referă, deopotrivă, la Domnul (Dumnezeul) nostru și la Hristosul Său.

¹Identificată cu Fecioara Maria, „Eva cea nouă”.

²Cele douăsprezece seminții ale lui Israel, neam căruia îi aparține Femeia, dar și cei doisprezece apostoli ai Bisericii (noul Israel).

nască.

³ Și-un alt semn s'a arătat în cer: Iată, un Balaur³ mare, roșu ca focul, având șapte capete și zece coarne⁴; și pe capete, șapte cununi împărătești⁵.

⁴ Și coada lui târa o treime din stelele cerului; și le-a aruncat pe pământ⁶. Și Balaurul a stat înaintea Femeii care era să nască, pentru ca să-i înghită copilul când îl va naște.

⁵ Și ea a născut un Copil de parte bărbătească, Cel ce cu toiag de fier va să păstorească toate neamurile⁷. Și Copilul ei a fost răpit la Dumnezeu și la tronul Său⁸,

⁶ iar Femeia a fugit în pustie⁹, acolo unde are ea loc pregătit de Dumnezeu, pentru ca acolo s'o hrănească timp de o mie două sute și șazeci de zile¹⁰.

⁷ Și război s'a făcut în cer: Mihail¹¹ și îngerii lui au pornit război cu Balaurul. Și se războia Balaurul, și îngerii lui;

⁸ și el n'a răzbit, nici că locul lor s'a mai găsit în cer.

⁹ Și aruncat a fost Balaurul cel mare, șarpele cel de demult, care se cheamă

³= Diavolul; dușmanul din vechime al Femeii (Fc 3, 15).

⁴Simboluri ale forței.

⁵Puterea regală a diavolului, „stăpânitorul lumii acesteia” (In 12, 31).

⁶Oastea diavolului: îngerii căzuți. Balaurul își pregătește forțele pentru lupta ce urmează să înceapă (v. 7 și urm.).

⁷= Iisus Hristos; Mielul devenit Păstor (7, 17); citat din Ps 2, 9 (profeție mesianică).

⁸Trecere directă de la naștere la înălțarea într-un slavă; diavolul nu se poate atinge de El.

⁹Pustie: în limbajul biblic, locul de refugiu al celor prigoniți.

¹⁰Vezi 11, 3.

¹¹= Arhanghelul Mihail, comandantul oștilor cerești (Dn 10, 13, 21; 12, 1).

diavol și Satana, cel ce pe toată lumea¹² o înșeală – aruncat a fost pe pământ; și îngerii săi aruncați au fost cu el.

¹⁰ Și-am auzit un glas mare'n cer, zicând: „Acum s'a făcut mântuirea și puterea și împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Hristosului Său, căci aruncat a fost pârâșul fraților noștri, cel ce ziua și noaptea-i pâra în fața Dumnezeului nostru.

¹¹ Și ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturiei lor și prin aceea că viața până la moarte nu și-au iubit-o¹³.

¹² Pentru aceasta bucurați-vă, ceruri, și voi, cei ce locuiți în ele! Vai vouă, pământule și mare, căci diavolul a coborât la voi având mare mânie, fiindcă el știe că puțină vreme are”.

¹³ Și când Balaurul a văzut c'a fost aruncat pe pământ, a prigonit-o¹⁴ pe Femeia care născuse Pruncul.

¹⁴ Și i s'au dat Femeii cele două aripi ale vulturului celui mare¹⁵, ca să zboare'n pustie la locul ei, acolo unde, departe de fața șarpelui, este hrănită o vreme și vremi și-o jumătate de vreme¹⁶.

¹⁵ Și șarpele a aruncat după Femeie

¹²Nu universul (kósmos), ci oamenii ca lume (oikouménē).

¹³Și-au disprețuit viața până într'acolo încât au acceptat să moară (ca martori-martiri ai Mielului); vezi In 12, 25.

¹⁴În prelungirea și completarea simbolului, Femeia (Fecioara Maria) e însăși Biserica, supusă'n istorie dușmăniei diavolului, atât în persecuții cât și'n timp de pace.

¹⁵Simbol ascuns. E foarte probabil însă ca acest text să fi inspirat icoana-frescă a Maicii Domnului înaripate, din biserica mănăstirii Gavora.

¹⁶Expresie preluată din Dn 7, 25; 12, 7 spre a indica o perioadă limitată a suferinței.

din gură-i apă ca un râu, ca s'o ia puhoiul.

¹⁶ Și pământul i-a venit Femeii într'ajutor; că și-a deschis pământul gura și a'nghițit râul pe care Balaurul îl aruncase din gura sa.

¹⁷ Și Balaurul s'a aprins de mânie asupra Femeii și a pornit să facă război cu ceilalți din seminția ei¹⁷, cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Iisus¹⁸.

¹⁸ Și a stat pe nisipul mării¹⁹.

13

Al doilea semn: Fiara mării. Al treilea: Fiara pământului.

¹ Și-am văzut ridicându-se din mare o Fiară¹ având zece coarne² și șapte capete³; și pe coarnele ei, zece steme; și pe capetele ei, nume blasfemiatoare⁴.

² Și Fiara pe care-am văzut-o era asemenea leopardului, picioarele ei erau ca ale ursului, iar gura ei ca o gură de

¹⁷Vezi Fc 3, 15; descendenții spirituali ai Evei celei noi (vezi mai departe).

¹⁸Pentru mărturia lui Iisus vezi nota de la 6, 9.

¹⁹De unde va continua lupta, cu ajutorul celor două Fiare.

¹Reunește caracteristicile celor patru Fiare din Dn 7, 2-8. Identificată cu imperiul roman, prototipul oricărei puteri politice organizate care, sub comanda obscură a Balaurului, I se opune Mielului și seamănă confuzia printre oameni.

²= Cei zece regi din 17, 9.

³Cele șapte coline ale Romei.

⁴Literal: nume de blasfemie. Atributele și titlurile divine pe care și le reclamau împărații romani (zeu, dumnezeu, august, fiu al zeilor, salvator, domn etc.), tot atâtea blasfemii la adresa unicului și adevăratului Dumnezeu.

leu. Și Balaurul i-a dat Fiarei puterea lui și tronul său⁵ și stăpânire mare.

³ Și unul din capetele Fiarei era ca înjunghiat de moarte, dar rana ei cea de moarte a fost vindecată; și tot pământul s'a minunat ținându-se după Fiară⁶.

⁴ Și i s'au închinat Balaurului, pentru că el i-a dat Fiarei stăpânirea; apoi i s'au închinat Fiarei, zicând: „Cine-i asemenea Fiarei și cine poate să se războiască împotriva-i⁷?...”

⁵ Și i s'a dat⁸ ei gură să grăiască vorbe mari și blasfemii; și putere i s'a dat să lucreze timp de patruzeci și două de luni⁹.

⁶ Și gura și-a deschis-o spre blasfemii împotriva lui Dumnezeu, să-I blasfemieze numele și locuința, pe cei ce locuiesc în cer.

⁷ Și i s'a dat să facă război asupra sfinților și să-i biruie; și i s'a dat ei stăpânire peste toată seminția și poporul și limba și neamul.

⁸ Și i se vor închina ei toți cei ce locuiesc pe pământ, ale căror nume nu sunt de la'ntemeierea lumii scrise'n cartea vieții Mielului înjunghiat¹⁰.

⁵Tronul celui ce este „stăpânitorul lumii acesteia” (In 14,30). = Investiția satanică.

⁶Oamenii atrași și înșelați de ceea ce pare o minune.

⁷Lozincă de massă, parodiind laudele adresate lui Dumnezeu (vezi Is 15, 11; Ps 88, 7; 112, 5).

⁸Forma reflexiv-pasivă a verbului indică faptul că, chiar în condiții apocaliptice, totul se face cu știrea și permisiunea lui Dumnezeu, Care-Și menține suveranitatea (vezi și In 19,11).

⁹Vezi nota de la 11, 2.

¹⁰Cei slabi și lași, în opoziție cu creștinii tari și curajoși, prevăzuți în planul lui Dumnezeu. „De la'ntemeierea lumii”: vezi Mt 25, 34. În redactarea, mult mai textuală, a Bibliei lui Șerban: „... cărora nu-s scrise numele în cartea vieții,

⁹ Dacă are cineva urechi, să audă!:

¹⁰ Cine duce'n robie, în robie e dus; cine ucide cu sabia, de sabie trebuie ucis. Aici e răbdarea și credința sfinților¹¹.

¹¹ Și-am văzut o altă Fiară¹², ridicându-se din pământ; și avea două coarne, asemenea unui miel, dar grăia ca un balaur.

¹² Și toată puterea primei Fiare o face¹³ în fața acesteia. Și face ca pământul și locuitorii de pe el să se'nchine Fiarei celei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată.

¹³ Și face semne mari, pân'la a face ca foc să se coboare din cer pe pământ înaintea oamenilor;

¹⁴ și prin semnele ce i s'a dat să facă'n fața Fiarei îi amăgește pe cei ce locuiesc pe pământ, spunându-le celor ce locuiesc pe pământ să-i facă chip¹⁴ Fiarei care poartă rană de sabie și a rămas în viață.

¹⁵ Și i s'a dat ei să-i dea chipului Fiarei un duh¹⁵, pentru ca chipul Fiarei să și grăiască și să facă'n așa fel ca toți cei ce nu se vor închina chipului Fiarei să fie uciși.

¹⁶ Și pe toți, pe cei mici și pe cei mari,

a Mielului celui jungheat, de la izvodirea lumii”. Desigur, în ambele redactări, nu poate fi vorba de predestinare, ci de preștiința lui Dumnezeu.

¹¹Răbdarea'ntru credință: aceea că, până la urmă, dreptatea lui Dumnezeu îi va răzbuna pe cei dreți.

¹²Adversar în plan religios, intelectual și moral, cu înfățișare mai potolită, dar cu o mare capacitate mimetică („coarne asemenea unui miel”): religiile și filosofile sincretiste, erezile și sectele de toată mâna, ideologiile careși revendică asemănări sau înrudiri cu creștinismul, toate însă fiind în slujba primei Fiare (iar aceasta, la rândul-i, în aceea a Balaurului).

¹³= O exercită.

¹⁴= Portret; efigie; bust; statuie.

¹⁵O suflare; aparența unei ființe însuflețite.

și pe cei bogați și pe cei săraci, și pe cei liberi și pe robi îi face să-și pună semn pe mâna lor cea dreaptă sau pe frunte, ¹⁷ încât nimeni să nu poată cumpăra sau vinde¹⁶, fără numai cel ce are semnul: numele Fiarei sau numărul numelui¹⁷ Fiarei.

¹⁸ Aici e'nțelepciunea! Cine are pricepere, să socotească numărul Fiarei; că e număr de om. Și numărul ei este șase sute șazece și șase¹⁸.

14

Al patrulea semn: Mielul și feciorelnicii. Al cincilea: cei trei îngeri. Al șaselea: un Fiu al Omului. Secerișul.

¹ Și m'am uitat; și iată, Mielul stătea pe muntele Sionului; și cu EL, o sută patruzeci și patru de mii¹ care aveau numele Lui și numele Tatălui Său scris pe frunțile lor.

¹⁶= Constrângere economică.

¹⁷Evreii și Grecii din antichitate obișnuiau uneori să convertească fiecare literă sau consoană a unui nume propriu în valoarea ei numerică din alfabetul respectiv și să facă un total; nume încifrat.

¹⁸Pe seama acestui număr s'au făcut numeroase speculații, fiecare în funcție de alfabetul și maniera în care se operează calculul. Cea mai probabilă rămâne aceea care, în valorile numerice ale alfabetului ebraic, îl indică pe Caesar Neron, împăratul Romei, primul mare persecutor al creștinilor: QSR = 100 + 60 + 200; NRON = 50 + 200 + 6 + 50; totalul: 666. Semnificația poate fi însă și de ordin mai general: cifra 7 (simbolul perfecțiunii) minus 1 = simbolul imperfecțiunii, repetată de trei ori în 666; acest număr îl poate desemna pe omul total imperfect, pe cel ce întru-chipează tot ce este mai rău. În cazul lui Nero (sau Neron), el poate fi persoana istorică reală, dar și arhetipul celor ca el de-a lungul istoriei.

¹Vezi nota de la 7, 4.

² Și-am auzit un glas din cer ca un vuet de ape multe și ca bubuitul unui tunet puternic; iar glasul pe care l-am auzit era ca al țiterășilor țiterindu-și țiterele².

³ Și cântare nouă cântau înaintea tronului și înaintea celor patru Ființe și a Bătrânilor; și nimeni nu putea să învețe cântarea decât cei o sută patruzeci și patru de mii care fuseseră răscumparați de pe pământ.

⁴ Aceștia sunt cei ce nu s'au întinat cu femei; că sunt feciorelnici³. Aceștia sunt cei ce-I urmează Mielului oriunde Se va duce. Aceștia au fost răscumparați dintre neamuri, pârgă lui Dumnezeu și Mielului.

⁵ Și'n gura lor nu s'a aflat minciună, fiindcă sunt fără prihană.

⁶ Și-am văzut un alt înger care zbura în înaltul cerului, având o Evanghelie veșnică s'o binevestească celor ce locuiesc pe pământ și la tot neamul și seminția și limba și poporul.

⁷ Și striga cu glas puternic: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, că ceasul judecății Sale a venit; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul și marea și izvoarele apelor!”

⁸ Și un alt înger, al doilea, a urmat, zicând: „A căzut, a căzut Babilonul cel mare⁴, cel ce din vinul pătimășei sale desfrânări⁵ a adăpat toate neamurile!”

⁹ Și un alt înger, al treilea, le-a urmat,

²Traducere oarecum forțată, dar foarte literală și numai pentru a reda jocul de cuvinte al originalului, care sugerează că muzica era aceea a unor vociacompaniate de țitere (instrument întâlnit și la 5, 8).

³În contrast cu cei dedați desfrâului păgân.

⁴Babilonul: simbol al Romei păgâne (vezi 1 Ptr 5, 13 și nota).

⁵Literal: din vinul patimei desfrânării sale.

zicând cu glas mare: „Dacă cineva i se închină Fiarei și chipului ei și-i primește semnul pe fruntea sau pe mâna lui,

10 va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în cupa mâniei Sale, și se va chinui în foc și'n puicioasă dinaintea sfinților îngeri și dinaintea Mielului”.

11 Și fumul chinului lor se suie'n vecii vecilor. Și nici ziua și nici noaptea nu au odihnă cei ce se închină Fiarei și chipului ei, și oricine primește semnul numelui ei.

12 Aici este răbdarea sfinților, cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Iisus.

13 Și-am auzit un glas din cer, zicând: „Scrie: Fericiți sunt morții care de acum înainte mor întru Domnul! Da, grăiește Duhul, odihnească-se de ostenelile lor, căci faptele lor îi însoțesc”.

14 Și m'am uitat: și iată, un nor alb; și Cel ce ședea pe nor era asemenea Fiului Omului⁶, având pe cap cunună de aur și'n mână o seceră ascuțită.

15 Și un alt înger a ieșit din templu, strigându-I cu glas mare Celui ce ședea pe nor: „Trimite-Ți secera și seceră, c'a venit ceasul de secerat, că secerișul pământului s'a copt”.

16 Și Cel ce ședea pe nor Și-a aruncat secera pe pământ, și pământul a fost secerat.

17 Și un alt înger a ieșit din templul cel din cer, având și el o sabiță⁷ ascuțită.

⁶Imagine-simbol preluată din Dn 7, 13-14; vezi nota.

⁷Literal: o seceră. Conform principiului filologic menționat în nota de la FA 11, 30, grecescul drépanon = seceră e tradus aici prin sabiță (cuțit încovoiat, cosor, rizacă), numele uneltei cu care se recoltează strugurii.

18 Și un alt înger a ieșit din altar, cel ce are putere asupra focului; și i-a strigat cu glas mare celui ce avea sabița ascuțită și a grăit: „Trimite-ți sabița cea ascuțită și culege ciorchinii viei pământului, că strugurii ei s'au copt”.

19 Și îngerul și-a aruncat sabița pe pământ și a cules via pământului și a aruncat „totul” în linul⁸ cel mare al mâniei lui Dumnezeu.

20 Și linul a fost călcat afară din cetate; și din lin a ieșit sânge până la zăbalele cailor pe o mie șase sute de stadioi⁹.

15

Al șaselea semn: îngerii celor din urmă plăgi. Cele șapte cupe.

1 Și-am văzut în cer un alt semn mare și minunat: Șapte îngeri având șapte plăgi¹ – cele din urmă, căci cu ele s'a sfârșit mânia lui Dumnezeu.

2 Am văzut ceva ca o mare de sticlă amestecată cu foc, și pe biruitorii Fiarei și-ai chipului ei și-ai numărului numelui ei stând pe marea de sticlă și având țiterele lui Dumnezeu.

3 Și cântau cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului, zicând: „Mari și minunate sunt lucrurile Tale, Doamne Dumnezeule, Atotți-

⁸Lin: cuvă mare de lemn în care strugurii recoltați erau zdrobiți prin călcare cu picioarele. Simbol al modului cum un erou biruitor își zdrobește dușmanii sub picioarele lui și ale cailor, pe câmpul de luptă.

⁹O stadiu: 185 metri. 42 x 100: numărul celor patru puncte cardinale ridicat la pătrat și înmulțit cu o sută; imensitatea ariei în care va curge, înalt, sângele celor pedepsiți de Dumnezeu pentru fărâdelegile lor.

¹Nu în sensul de răni, ci de cauze aducătoare de răni.

itorule!; drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al neamurilor!

⁴ Cine nu se va teme de Tine, Doamne, și nu va slăvi numele Tău? Că Tu singur ești sfânt, și toate neamurile vor veni și se vor închina înaintea Ta, pentru că judecățile Tale au fost arătate”.

⁵ Și după aceasta m'am uitat; și templul cortului mărturiei s'a deschis în cer.

⁶ Și din templu au ieșit cei șapte îngeri cu cele șapte plăgi, îmbrăcați în in curat strălucitor și'ncinși pe sub sân cu cingători de aur.

⁷ Și una din cele patru Ființe le-a dat celor șapte îngeri șapte cupe de aur pline de mânia lui Dumnezeu Cel-Viu în vecii vecilor.

⁸ Și templul s'a umplut cu fum din slava lui Dumnezeu și din puterea Lui; și nimeni nu putea să intre în templu până ce se vor fi isprăvit cele șapte plăgi ale celor șapte îngeri.

16

Cele șapte cupe ale mâniei lui Dumnezeu.

¹ Și-am auzit glas mare din templu, zicându-le celor șapte îngeri: „Duceți-vă și vărsați pe pământ cele șapte cupe ale mâniei lui Dumnezeu!”

² Și s'a dus cel dintâi și și-a vărsat cupa pe pământ. Și s'a ivit o bubă rea și vătămătoare pe oamenii care aveau semnul Fiarei și care se'nchinară chipului Fiarei.

³ Și al doilea înger și-a vărsat cupa în mare; și s'a făcut sânge ca al unui

mort¹, și toată suflarea vieții care este'n mare a murit.

⁴ Și cel de al treilea și-a vărsat cupa în râuri și'n izvoarele apelor; și ele s'au prefăcut în sânge.

⁵ Și l-am auzit pe îngerul apelor, zicând: „Drept ești Tu, Cel-ce-Ești și Cel-ce-Erai, Sfinte, că ai judecat acestea;

⁶ de vreme ce ei au vărsat sângele sfinților și profeților, tot sânge le-ai dat să bea. Vrednici sunt!”

⁷ Și-am auzit zicându-se din altar: „Da, Doamne Dumnezeule Atotțiitorule, adevărate și drepte sunt judecățile Tale!”

⁸ Și al patrulea înger și-a vărsat cupa în soare; și i s'a dat lui să-i dogorească pe oameni cu foc.

⁹ Și oamenii au fost dogorâți cu mare arșiță și au blasfemiât numele lui Dumnezeu Care are putere peste plăgile acestea, și nu s'au pocăit ca să-I dea slavă.

¹⁰ Și al cincilea și-a vărsat cupa pe scaunul Fiarei; și împărăția ei s'a întunecat și oamenii își mușcau limbile de durere,

¹¹ și din pricina durerilor și a bubelor lor L-au blasfemiât pe Dumnezeul cerului, dar de faptele lor nu s'au pocăit.

¹² Și al șaselea înger și-a vărsat cupa peste râul cel mare, peste Eufрат², și apa lui a secat ca să fie gătită calea'mpăraților de la Soare-Răsare.

¹³ Și-am văzut „ieșind” din gura Balaurului și din gura Fiarei și din gura Profetului Mincinos trei duhuri necurate, ca niște broaște;

¹Expresia sugerează sângele unei ființe înjunghiate: vâscos; o mocirlă roșie.

²Vezi nota de la 9, 14.

14 fiindcă ele sunt duhuri de diavoli, făcătoare de semne, care se duc la împărații lumii întregi să-i adune la războiul Zilei celei mari a lui Dumnezeu Atotțitorul.

15 – „Iată, Eu vin ca un fur. Fericit cel ce priveghează și-și păstrează veșmintele³, ca să nu umble gol și să i se vadă rușinea⁴!” –

16 Și i-a strâns la locul care'n evreiește se cheamă Armagheddon⁵.

17 Al șaptelea înger și-a vărsat cupa'n văzduh; și din templul cerului, de la tron, a ieșit o voce mare, strigând: „S'a făcut!”

18 Și au fost fulgere și vuiete și tunete și s'a făcut cutremur mare, așa cum de când e omul pe pământ n'a mai fost un cutremur atât de mare.

19 Și cetatea cea mare⁶ s'a rupt în trei părți, și cetățile păgânilor s'au prăbușit. Și de Babilonul cel mare s'a amintit înaintea lui Dumnezeu, pentru ca El să-i dea paharul vinului aprinderii mâniei Lui.

20 Și tot ce fusese insulă a fugit, și munți nu s'au mai aflat.

21 Și grindină mare ca talantul⁷ s'a prăvălit din cer peste oameni. Și oame-

nii L-au blasfemiât pe Dumnezeu din pricina plăgii cu grindină, căci mare e plaga aceasta, foarte mare.

17

Babilonul, Desfrânata cea mare; Fiara.

1 Și a venit unul din cei șapte îngeri care aveau cele șapte cupe și a grăit către mine, zicând: „Vino să-ți arăt judecata Desfrânatei celei mari¹, care șade pe ape multe²,

2 cu care s'au desfrânat regii pământului, iar locuitorii pământului s'au îmbătut de vinul desfrânării ei”.

3 Și'ntru duh³ m'a dus în pustiu; și-am văzut o femeie șezând pe o Fiară stacojie, plină de nume blasfemiatoare⁴, având șapte capete și zece coarne.

4 Și femeia era îmbrăcată'n purpură și'n stacojiu și'mpodobită cu aur și cu pietre scumpe și cu mărgăritare⁵, având în mână un pahar de aur, plin de urâciune și de necurățiile desfrânării ei.

5 Iar pe fruntea ei, scris un nume, o taină: Babilonul-cel-mare, mama

³Cel ce priveghează rămâne îmbrăcat.

⁴În contrast cu veșmântul purității din 19, 8.

⁵Nume enigmatic, probabil de origine ebraică. S'ar traduce „muntele Meghiddo” (vezi nota de la 4 Rg 23, 29), deși geografia sau istoria universală nu cunoaște un munte cu acest nume. El sugerează, totuși, localitatea Meghiddo, din câmpia Esrom, unde s'au adunat armate și s'au dat bătălii sângeroase (cf. Jd 5, 19; 4 Rg 9, 27; Za 12, 11 – T. M.). Din context: simbol al ultimei lupte ideologice dintre bine și rău, dintre forțele luminii și ale întunericii, dintre Dumnezeu și Satana.

⁶Roma (numită mai departe, în paralelă, „Babilonul cel mare”, ca în 14, 8).

⁷Un talant (în sistemul de măsuri al epocii): aproximativ 40 de kilograme.

¹Marea Prostituată: Roma imperială, centru universal al idolatriei și imoralității, dar și principala persecutoare a creștinismului. În Vechiul Testament, cu acest nume sunt denunțate orașe ca Ninive (Naum 3, 4), Tir (Is 23, 15-16), Ierusalimul (Is 1, 21). Deja anunțată de două ori, judecata „Marelui Babilon” este, în fapt, sentința finală de condamnare și execuția, așa cum e descrisă în versetul 16. Nu trebuie uitată însă și dimensiunea ei arhetipală.

²= Popoarele imperiului roman, dominate de capitală (vezi v. 15).

³În stare de extaz (vezi și 1, 10; 4, 2).

⁴Titlurile divine pe care și le reclamau cezarii Romei (vezi nota de la 13, 1).

⁵Culori și podoabe imperiale.

desfrânatelor și-a urâciunilor pământului.

⁶ Și-am văzut-o pe femeie beată de sângele sfinților și de sângele mucenicilor lui Iisus; și văzând-o eu, cu mare mirare m'am mirat.

⁷ Și îngerul mi-a zis: „De ce te miri? Eu îți voi spune taina femeii și pe a Fiarei care-o poartă, cea care are cele șapte capete și cele zece coarne.

⁸ Fiara pe care-ai văzut-o era și nu este⁶; și va să se ridice din adânc și să meargă spre pieire. Și cei ce locuiesc pe pământ, ale căror nume nu sunt scrise de la ntemeierea lumii în cartea vieții, se vor mira văzând Fiara, că era și că nu este și că va să vină.

⁹ Aici e minte⁷ care are nțelepciune. Cele șapte capete sunt șapte munți⁸ deasupra cărora șade femeia. Și sunt și șapte împărați:

¹⁰ cinci au căzut, unul este, celălalt încă n'a venit – și când va veni, puțin trebuie să rămână⁹.

¹¹ Și Fiara care era și nu este, este ea însăși un al optulea „împărat”; și ea este dintre cei șapte¹⁰ și merge spre pieire.

¹² Și cele zece coarne pe care le-ai văzut sunt zece regi care încă n'au primit pu-

⁶Revers parodic al definiției lui Dumnezeu: „Cel-ce-Este și Cel-ce-Era...” (vezi 1, 4), în spiritul Fiarei care-L parodiază pe Iisus Hristos în chiar viața, moartea, învierea și venirea Lui (vezi versetul întreg).

⁷Intelligență; rațiune penetrantă.

⁸Cele șapte coline ale Romei. Dar cele șapte coarne au dublu simbol (vezi v. 10).

⁹Există mai multe ipoteze asupra identității împăraților romani vizați, dar nici una nu e concludentă; textul rămâne enigmatic. Oricum, e vorba de prigonitori ai creștinilor.

¹⁰Un al optulea, dar cu atributul comun al celor șapte, acela de persecutor al creștinilor.

tere'mpărătească, dar care vor lua putere ca de'mpărați, pentru un ceas, împreună cu Fiara¹¹.

¹³ Aceștia au un singur gând: și tăria și puterea¹² lor i-o dau¹³ Fiarei.

¹⁴ Ei vor porni război împotriva Mielului, dar Mielul îi va birui, pentru că El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților; și cei împreună cu El, chemați și aleși și credincioși¹⁴ „vor birui și ei”.

¹⁵ Și mi-a zis: „Apele pe care le-ai văzut și deasupra cărora șade Desfrâната sunt popoare și gloate și neamuri și limbi.

¹⁶ Și cele zece coarne pe care le-ai văzut și Fiara o vor urî pe Desfrâната și-o vor face pustie și goală, și carnea ei o vor mânca, iar pe ea o vor ard'n foc¹⁵;

¹⁷ pentru că Dumnezeu le-a pus în inimi¹⁶ ca ei să facă pe gândul Său și într'un gând să se'ntâlnească, și împărăția lor să i-o dea Fiarei până ce cuvintele lui Dumnezeu se vor plini¹⁷.

¹⁸ Iar femeia pe care-ai văzut-o este cetatea cea mare, care are putere'mpărătească peste regii pământului”.

¹¹Este vorba, probabil, de guvernatori, satrapi locali și conducători barbari vasali ai Romei, care pentru foarte scurtă vreme vor fi investiți cu puteri speciale de a-i persecuta și ucide pe credincioșii Mielului.

¹²= Autoritatea (de obicei, exercitată prin mandat).

¹³= I-o pun la dispoziție.

¹⁴= Aliații Mielului, așa cum regii din v. 12 sunt aliații Fiarei.

¹⁵Execuția Desfrânatei se face chiar prin uneltele ei, ceea ce denotă că forțele răului sfârșesc prin a se devora ele între ele.

¹⁶= I-a inspirat.

¹⁷Aliați ai Fiarei și ai Desfrânatei, cei zece regi (coarne) deveniseră, de fapt, instrumente ale planului lui Dumnezeu (cf. Pr 21, 1).

18

Căderea Babilonului.

¹ După acestea am văzut un alt înger pogorându-se din cer, având putere mare; și pământul s'a luminat de slava lui.

² Și a strigat cu glas puternic, zicând: „A căzut!, a căzut Babilonul cel mare și a devenit sălaş al demonilor și cuiabar¹ a tot duhul necurat și cuiabar a toată pasărea spurcată și urâtă²”.

³ Pentru că toate neamurile au băut din vinul aprinderii desfrânării ei, și împărații pământului cu ea s'au desfrânat³, și neguțătorii lumii din puterea strălucirii⁴ ei s'au îmbogățit.

⁴ Și-am auzit un alt glas din cer, zicând: „Ieșiți din ea, poporul meu, ca să nu vă faceți părtași la păcatele ei și să nu primiți din plăgile ei,

⁵ fiindcă păcatele ei au ajuns pân'la cer și Dumnezeu Și-a adus aminte de nedreptățile ei.

⁶ Plătiți-i⁵ așa cum și ea a plătit, și cu'ndoită măsură îndoit măsurați-i după faptele ei; în paharul în care a turnat, turnați-i de două ori pe-atât.

⁷ Și cât s'a slăvit ea pe sine și a stră-

¹Grecesul fylaké înseamnă pază, supraveghere, strajă (Mt 14, 25), închisoare, temniță (Mt 14, 3; Ap 2, 10; 20, 7). Aici însă are sensul de adăpost, loc de refugiu, țarc în care cineva se simte bine. Imaginea este aceea a unei cetăți pustii, ruinate, părăsite; un astfel de pustiu e locul preferat al duhurilor necurate.

²Urâtă, în sensul: urâtă de alții, detestată. (Consumarea păsărilor impure era interzisă de Legea Veche).

³= S'au prostituat.

⁴Sensul exact: luxului.

⁵Aici registrul adresării se schimbă: poruncile le sunt date îngerilor pedepsitori, cei ce aplică dreptatea dumnezeiască.

lucit⁶, tot pe-atâta dați-i chin și bocet. Fiindcă zice ea în inima ei: Stau ca o'mpărăteasă, și văduvă nu sunt, și bocet nu voi vedea...

⁸ Pentru aceea, într'o singură zi îi vor veni plăgile: moarte și bocet și foamete; și'n foc va fi mistuită, că puternic este Domnul Dumnezeu Care-o judecă.

⁹ Iar⁷ împărații pământului care s'au desfrânat cu ea și s'au bucurat de strălucirea ei vor plânge și se vor bate'n piept asupra-i când vor vedea fumul arderii ei,

¹⁰ departe stând de frica chinurilor ei și zicând: Vai!, vai!, tu, cetatea cea mare, Babilonul, cetatea cea tare, că'ntr'un ceas ți-a venit judecata!...

¹¹ Și neguțătorii pământului vor plânge și vor boci asupra-i, că nimeni nu le mai cumpără marfa,

¹² marfă de aur și de argint și de pietre prețioase și de mărgăritare și de vison și de porfiră și de mătase și de stofă stacojie, tot lemnul bine-mirositor și tot lucrul de fildeș, și tot lucrul de lemn de mare preț și de bronz și de fier și de marmură,

¹³ și scortişoară și balsam și mirodenii și mir și tămâie și vin și untdelemn și făinuță albă și grâu și vite și oi și cai și căruțe și robi⁸ și suflele de oameni.

¹⁴ Și dusu-s'au de la tine roadele după care-ți tânjea sufletul, și de la tine pierit-au toate cele grase și strălucite, și niciodată nu s'or mai afla...

⁶Mai exact: s'a bucurat de o viață de lux.

⁷Nouă schimbare de registru narativ (versetele 9-19): dezastrul Babilonului e descris prin gura împăraților, negustorilor și armatorilor care au beneficiat de gloria și prosperitatea cetății.

⁸Aici sóma în sensul din Tob 10, 10 și 2 Mac 8, 11.

15 Neguțătorii acestora, cei ce s'au îmbogățit de pe urma ei, departe vor sta de frica chinului ei, plângând și jelindu-se

16 și zicând: Vai!, vai!, cetatea cea mare, cea investmântată'n vison și'n porfiră și'n stofă stacojie și'mpodobită cu aur și cu pietre scumpe și cu mărgăritare!

17 Că'ntr'un ceas s'a pustiit atâta bogăție! Și tot căpitanul de vas și tot călătorul pe mare și corăbierii și toți câți trăiesc de pe urma mării stăteau departe

18 și strigau uitându-se la fumul arderii ei, zicând: Care cetate era asemenea cetății celei mari?...

19 Și-și puneau țărână pe capete și strigau, plângând și jelindu-se și zicând: Vai!, vai!, cetatea cea mare, din a cărei îmbuibare s'au îmbogățit toți cei ce au corăbii pe mare, că'ntr'un ceas s'a pustiit!"...

20 „Veselește-te⁹ de ea, cerule, și voi, sfinți și apostoli și profeți; că judecata voastră asupra-i a judecat-o Dumnezeu!¹⁰”

21 Iar un înger puternic a ridicat o piatră cât o piatră mare de moară și a aruncat-o'n mare, zicând: „Așa, dintr'o lovitură, așa va fi aruncat Babilonul, cetatea cea mare, și nu se va mai afla!...

22 Și vocea țiterașilor și-a muzicanților și-a flautiștilor și-a trâmbițașilor nu se va mai auzi de-acum în tine; și nici un meșteșugar din orice meșteșug nu se va mai afla în tine; și'n tine cântec de moară nu se va mai auzi.

⁹Textul reia vocea autorului – sau pe cea venită din cer (v. 4).

¹⁰„A Mea este răzburarea” (Dt 32, 35; Ps 93, 1; Rm 12, 19; Evr 10, 30).

23 Și lumină de lampă, nu, niciodată nu se va mai ivi'ntru tine; și glas de mire și de mireasă, nu, niciodată nu se vor mai auzi'ntru tine, pentru că neguțătorii tăi erau mai-marii pământului și pentru că toate neamurile s'au rătăcit prin vraja ta...

24 Și s'a găsit în ea sânge de profeți și de sfinți și-al tuturor celor înjunghiați pe pământ”.

19

Căderea Babilonului (continuare). Cina nunții Mielului. Călărețul calului alb.

1 După acestea am auzit ca un glas puternic de mulțime multă'n cer, zicând: „Aliluia! Mântuirea și slava și puterea sunt ale Dumnezeului nostru!

2 Pentru că adevărate și drepte sunt judecățile Sale! Pentru că a judecat-o pe Desfrânata cea mare, care a stricat pământul cu desfrânarea ei, și din mâna ei a răzbunat sângele robilor Săi”.

3 Și au zis a doua oară: „Aliluia!” Și fumul „arderii” ei se ridică în vecii vecilor.

4 Iar cei douăzeci și patru de Bătrâni și cele patru Ființe au căzut și I s'au închinat lui Dumnezeu Cel ce șade pe tron, zicând: „Amin! Aliluia!”

5 Și un glas a ieșit din tron, zicând: „Lăudați pe Dumnezeu nostru, voi, toți robii Săi, voi, cei ce vă temeți de El, mici și mari!”

6 Atunci am auzit ca un glas de mulțime multă și ca un vuiet de ape multe și ca un bubuit de tunete puternice, zicând: „Aliluia!, că Domnul Dumnezeu!

nostru Atotțiitorul S'a împărățit¹!

7 Să ne bucurăm și să ne veselim și să-I dăm slavă, căci nunta Mielului a venit și mireasa Lui s'a pregătit,

8 și i s'a dat ei să se înveșmânteze cu vison² curat, luminos – căci visonul sunt faptele cele drepte ale sfinților”.

9 Și mi-a zis: „Scrie: Fericiți cei chemați la cina de nuntă a Mielului!” Și mi-a zis: „Acestea sunt adevăratele cuvinte ale lui Dumnezeu³”.

10 Și-am căzut înaintea picioarelor sale, ca să mă'nchin lui. Și el mi-a zis: „Vezi să nu faci asta!⁴ Sunt împreună-slujitor cu tine și cu frații tăi care au mărturia lui Iisus. Lui Dumnezeu închină-te, căci mărturia lui Iisus este duhul profeției⁵”.

11 Și-am văzut cerul deschis; și iată, un cal alb; și Cel ce ședea pe el Se numește Credincios și Adevărat, și'ntru dreptate judecă și Se războiește.

12 Iar ochii Lui, ca para focului; și pe capul Său, numeroase steme; având un nume scris, pe care nimeni nu-l știe decât numai El⁶.

¹Și-a luat împărăția în stăpânire.

²Vison: țesătură din material foarte fin și scump, de obicei albă, din care se confecționau veșmintele marilor preoți, regilor și oamenilor bogați (Lc 16, 19). Visonul era una din marile mărfuri de import ale Romei (18, 12), simbol al luxului ei (18, 16), dar, prin revers, și simbol al bogăției sfinților (vezi și v. 14).

³= Atestarea faptică a tuturor profețiilor despre înviere, judecată și viața veșnică.

⁴Act de smerenie, caracteristic tuturor sfinților și îngerilor, asemenea lui Petru care refuzase închinarea sutașului Corneliu (FA 10, 25-26).

⁵Duhul profeției: darul de a tălculi corect Sfințele Scripturi și învățătura Domnului Iisus. Despre harisma profeției vezi FA 11, 27.

⁶Puterea și măreția lui Hristos depășesc orice capacitate omenească de cunoaștere și înțelegere.

13 Și este'mbrăcat într'o mantie stropită cu sânge⁷; și numele Lui se cheamă Cuvântul-lui-Dumnezeu.

14 Și oștile din cer⁸ Îi urmau călări pe cai albi, purtând veșminte de vison alb, curat.

15 Și din gura Lui iese o sabie ascuțită cu care să lovească neamurile; și El cu toiag de fier le va păstori și va călca linul⁹ aprinderii mâniei lui Dumnezeu Atotțiitorul.

16 Și pe mantia Lui și pe coapsa Lui¹⁰ are nume scris: Împăratul-împăraților-și-Domnul-domnilor.

17 Și-am văzut un înger stând în soare; și el a strigat cu glas puternic, grăindule tuturor păsărilor ce zboară'n mijlocul cerului¹¹: „Veniți și adunați-vă la ospățul cel mare al lui Dumnezeu,

18 ca să mâncați cărnuri de'mpărați și cărnuri de căpetenii și cărnuri de puternici și cărnuri de cai și de-ale celor ce șed pe ei, și cărnuri de tot soiul de oameni, și liberi, și robi, și mici, și mari”¹².

19 Și-am văzut Fiara și pe'mpărații pământului și oștirile lor adunate ca să facă război cu Cel ce șade pe cal și cu oștirea Lui.

20 Și Fiara a fost prinsă¹³; și cu ea, Profetul Mincinos, cel ce'n fața ei făcea semne prin care-i amăgise pe cei ce

⁷= Semnul patimilor Mielului.

⁸= Oștile îngerilor, dar și ale martirilor.

⁹Despre lin și călcarea strugurilor (dușmanilor) vezi nota de la 14, 19.

¹⁰Anticii obișnuiau uneori ca pe șoldul unei statui să scrie numele personajului reprezentat.

¹¹= Cele ce planează'n zenit. Păsări de pradă.

¹²Păsările de pradă, ca factor ecologic, sunt cele ce curăță de leșuri un câmp pe care s'a dat o bătălie. Victimele sunt din categoria celor menționate în 6, 15; 13, 16.

¹³= Capturată.

purtaseră semnul Fiarei și pe cei ce se închinau chipului ei. Amândoi au fost aruncați de vii în iezerul de foc, unde arde pucioasă.

²¹ Iar ceilalți au fost uciși cu sabia Celui ce șade pe cal, cea care iese din gura Lui; și toate păsările s'au saturat din cărnurile lor.

20

Mia și miile de ani. Înfrângerea Satanei. Judecata la marele tron alb.

¹ Și-am văzut un înger pogorându-se din cer, având cheia adâncului¹ și un lanț mare în mâna lui.

² Și l-a prins pe Balaur, pe șarpele cel vechi, care este diavolul și Satana, și l-a legat pe o mie de ani².

³ Și l-a aruncat în adânc; și pe acesta l-a închis și l-a pecetluit deasupra-i, pentru ca el să nu mai amăgească popoarele, până ce miile de ani se vor sfârși. După aceea el trebuie să fie dezlegat pentru puțină vreme.

¹Despre „fântâna adâncului” vezi nota de la 9, 1.

²Ca în tot cuprinsul Apocalipsei, există cifre și numere cu valoare simbolică (vezi notele respective), care nu exprimă cantități sau raporturi determinate. Numărul 1000 simbolizează o perioadă foarte lungă sau o cantitate foarte mare (așa cum o folosește și limbajul popular în expresiile: „Să trăiești o mie de ani!”, sau: „Ți-am spus-o de o mie de ori”). Că este așa – și aplicând o traducere foarte riguroasă – o dovedește faptul că în versetele 3, 5, 6 și 7 textul original grecesc folosește expresia *ta hilia éte* = „miile de ani”, un plural care nu mai lasă loc la îndoieli. Interpretarea literală – ca și traducerile neglijente – au dat naștere multor confuzii și rătăcirii, precum vechiul hiliasm și mai noul milenarism.

⁴ Și-am văzut tronuri; și ei³ s'au așezat pe ele; și li s'a dat lor putere să judece; și-am văzut sufletele celor descăpățânați din pricina mărturiei lui Iisus și din pricina cuvântului lui Dumnezeu și care nu i s'au închinat Fiarei și nici chipului ei și semnul ei nu l-au primit pe fruntea și pe mâna lor. Și ei au înviat și au împărășit cu Hristos o mie de ani.

⁵ Ceilalți morți nu învie până ce nu se vor sfârși miile de ani. Aceasta este învierea cea dintâi.

⁶ Fericit și sfânt cel ce are parte de învierea cea dintâi! Peste aceștia moartea cea de-a doua nu are putere, ci ei vor fi preoți ai lui Dumnezeu și-ai lui Hristos și vor împărășii cu El de-a lungul miilor de ani.

⁷ Și când se vor sfârși miile de ani, Satana va fi dezlegat din închisoarea lui.

⁸ Și va ieși să amăgească neamurile care sunt în cele patru colțuri ale pământului, pe Gog și pe Magog⁴, și să

³Subiectul propoziției nu ne este precizat. Acesta se poate referi fie numai la cei doisprezece apostoli (Mt 19,28), fie la ei și la cei menționați în continuarea versetului, potrivit aserțiunii că „sfînții vor judeca lumea” (1 Co 6, 23).

⁴Gog și Magog: nume preluate din Iz capitelele 38-39; cei doi regi de miazănoapte care au purtat un război de vârf împotriva lui Dumnezeu, dar care'n cele din urmă au fost înfrânți de armile lui Israel. Transferați în simbol, ei reprezintă împărățiile lumii care se ridică împotriva împărăției lui Dumnezeu. Ca și în cazul numărului 666 = QSRNRON (vezi 13, 18 și nota), n'au lipsit încercările de a se face pe seama lor identificări istorice și geografice concrete. Luând ca bază expresia din Iz 38, 2: „Gog din țara lui Magog, regele ăținuturilor Roos și Mosoh” (în redactarea și grafia Septuagintei), unii au speculat cele două denumiri geografice apropiindu-le de Rusia și Moscova. Oricum, în literatura apocaliptică și rabinică numele celor doi sunt asociate cu sfârșitul lumii, când toate vrăjmășiașile organizate împotriva lui Dumnezeu se vor ridica și vor fi zdrobite.

le adune la război; iar numărul lor este ca nisipul mării. . .

⁹ Și s'au suit pe fața pământului și au înconjurat tabăra sfinților și cetatea cea iubită⁵. Dar foc s'a coborât din cer și i-a mistuit.

¹⁰ Și diavolul care-i amăgise a fost aruncat în iezerul de foc și de pucioasă, unde este Fiara și Profetul Mincinos, și vor fi chinuiți acolo, zi și noapte, în vecii vecilor⁶.

¹¹ Și-am văzut un mare tron alb, și pe Cel ce ședea pe el, de dinaintea feței Căruia pământul și cerul au fugit⁷, și loc pentru ele nu s'a mai aflat.

¹² Și i-am văzut pe cei morți, pe cei mari și pe cei mici⁸, stând înaintea tronului; și cărțile au fost deschise⁹; și altă carte a fost deschisă, care este aceea a vieții¹⁰. Și morții au fost judecați din cele scrise'n cărți, potrivit cu faptele lor.

¹³ Și marea i-a dat pe morții cei din ea, și Moartea și Iadul i-au dat pe morții pe care-i aveau; și au fost judecați, fiecare, după faptele lor.

¹⁴ Apoi Moartea și Iadul¹¹ au fost aruncate'n iezerul de foc. Aceasta e moartea cea de-a doua¹²: iezerul de foc.

⁵= Ierusalimul; Ierusalimul cel nou; Ierusalimul ceresc; Biserica lui Hristos.

⁶Text clar despre existența iadului veșnic.

⁷Expresie lapidară și blândă pentru cataclismul cosmic, cel ce va lăsa spațiul liber pentru „nașterea din nou a lumii” (Mt 19, 28), pentru „un cer nou și un pământ nou” (21, 1).

⁸= Învierea generală (vezi In 5, 29).

⁹= Evidența faptelor fiecărui om.

¹⁰= Care conține numele celor mântuiți.

¹¹Moartea și Iadul: personificări ale spațiilor în care locuiesc păcătoșii damnați, dușmanii eterni ai lui Dumnezeu, al căror sfârșit este biruința lui Hristos la învierea morților (vezi 1 Co 15, 54-55; de asemenea: 1, 18).

¹²= Condamnarea definitivă.

¹⁵ Și dacă cineva n'a fost găsit scris în cartea vieții, aruncat a fost în iezerul de foc.

21

Cerul cel nou și pământul cel nou. Noul Ierusalim.

¹ Și-am văzut un cer nou și un pământ nou; fiindcă cerul cel dintâi și pământul cel dintâi au trecut, iar marea nu mai este.

² Și-am văzut cetatea cea sfântă, noul Ierusalim, pogorându-se din cer de la Dumnezeu, gătită ca o mireasă'mpodobită pentru mirele ei.

³ Și-am auzit venind din tron un glas puternic care zicea: „Iată locuirea lui Dumnezeu cu oamenii; și El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Său și Dumnezeu Însuși va fi cu ei.

⁴ Și El va șterge toată lacrima din ochii lor; și moarte nu va mai fi; nici bocet, nici strigăt, nici durere nu vor mai fi, căci cele dintâi lucruri au trecut”.

⁵ Și Cel ce ședea pe tron a zis: „Iată, Eu le fac pe toate noi”. Și a zis: „Scrie, fiindcă aceste cuvinte sunt vrednice de crezare¹ și adevărate”.

⁶ Și mi-a zis: „S'a făcut! Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul. Celui ce însetează, Eu în dar îi voi da să bea din izvorul apei vieții.

⁷ Biruitorul va moșteni acestea și Eu îi voi fi Dumnezeu și el Îmi va fi Mie fiu.

⁸ Cât despre cei fricoși și necredincioși și spurcați și ucigași și desfrânați și vrăjitori și'nchinători la idoli și toți cei mincinoși, partea lor este'n iezerul

¹Și: credincioase față de propriul lor adevăr.

care arde cu foc și cu pucioasă, care este moartea cea de-a doua².

9 Și a venit unul din cei șapte îngeri care aveau cele șapte cupe pline cu cele șapte plăgi, cele din urmă², și a grăit către mine, zicând: „Vino, am să-ți arăt Mireasa, Femeia Mielului³”.

10 Și'n duh⁴ m'a dus pe un munte mare și înalt și mi-a arătat cetatea cea sfântă, Ierusalimul, pogorându-se din cer, de la Dumnezeu,

11 având slava lui Dumnezeu⁵. Lumina ei era asemănătoare cu aceea a pietrei de mare preț, a pietrei de iaspis cristalin.

12 Și avea zid mare și înalt; și avea douăsprezece⁶ porți; iar la porți, doisprezece îngeri; și nume scrise deasupra, care sunt ale celor douăsprezece seminții ale fiilor lui Israel.

13 Și spre răsărit, trei porți; și spre miazănoapte, trei porți; și spre miazăzi, trei porți; și spre apus, trei porți.

14 Iar zidul cetății avea douăsprezece pietre de temelie; și pe ele, douăsprezece nume, ale celor doisprezece apostoli ai Mielului.

15 Și cel care vorbea cu mine avea o măsură, o trestie de aur, ca să măsoare cetatea și porțile și zidul ei.

16 Și cetatea este în patru colțuri; și lungimea ei este tot atât cât și lăți-

mea. Și a măsurat cetatea cu trestia: douăsprezece mii de stadii. Lungimea și lărgimea și înălțimea ei sunt deopotrivă⁷.

17 Și i-a măsurat și zidul: o sută patruzeci și patru⁸ de coți, măsură a unui om, adică a unui înger⁹.

18 Și plasma zidului ei este de iaspis, iar cetatea este de aur curat asemenea sticlei curate.

19 Temeliile zidului cetății sunt împodobite cu toată piatra scumpă: întâia temelie este de iaspis; a doua, de safir; a treia, de calcedoni; a patra, de smarald;

20 a cincea, de sardoniu; a șasea, de sardiu; a șaptea, de hrisolit; a opta, de beril; a noua, de topaz; a zecea, de hrisopras; a unsprezecea, de iachint; a douăsprezecea, de ametist.

21 Și cele douăsprezece porți sunt douăsprezece mărgăritare: fiecare din porți este dintr'un mărgăritar. Și piața cetății este de aur curat, ca de sticlă străvezie.

22 Dar templu n'am văzut în ea¹⁰, pentru că Domnul Dumnezeu Atotțitorul este templul ei, precum și Mielul¹¹.

23 Și cetatea nu are nevoie de soare și nici de lună ca s'o lumineze, căci slava lui Dumnezeu a luminat-o și făclia ei este Mielul.

24 Și neamurile vor umbla'n lumina ei,

²Vezi 15, 1.

³Tot ce urmează este descrierea noului Ierusalim, cetatea cea sfântă.

⁴= În stare de extaz.

⁵Descrierea de mai jos, cu toate detaliile ei simbolice, creează imaginea unui spațiu plin de măreție, frumusețe, culoare, puritate, finețe și transparență.

⁶Tabloul e dominat de numărul 12 ca atare, de multiplul său (v. 16) sau de pătratul său (v. 17). Simbolul este acela al noului Israel, Biserica lui Hristos, împărăția lui Dumnezeu.

⁷Ceea ce înseamnă un cub, simbol al perfecțiunii.

⁸Pătratul numărului 12.

⁹Îngerul folosește aceeași măsură ca și omul.

¹⁰În împărăția finală a lui Dumnezeu nu mai e nevoie de ritualuri și jertfe.

¹¹Asociere intimă și de egalitate între Iisus Hristos și Dumnezeu-Tatăl; Ei alcătuiesc unul și același templu ceresc și împărtășesc unul și același tron (vezi 12, 3).

și împărații pământului într'însa își vor aduce slava.

²⁵ Și niciodată porțile ei nu se vor închide ziua, căci noapte acolo nu va mai fi.

²⁶ Și ntru ea vor aduce slava și cinstea neamurilor.

²⁷ Și n ea niciodată nimic întinat nu va intra, și nici cel ce meșterește urâciunea și minciuna, ci numai cei scriși în cartea vieții Mielului.

22

Noul Ierusalim (continuare). Venirea lui Hristos.

¹ Și mi-a arătat un râu al apei vieții, strălucitor ca de cristal, care izvorăște din tronul lui Dumnezeu și-al Mielului.

² În mijlocul pieței „cetății”, și de-o parte și de alta a râului, un pom al vieții, rodind de douăsprezece ori, dându-și roada'n fiecare lună; și frunzele pomului sunt spre tămăduirea neamurilor.

³ Și nici un blestem nu va mai fi. Și tronul lui Dumnezeu și-al Mielului va fi într'însa, și robii Săi I se vor închina¹.

⁴ Și ei Îi vor vedea fața, și numele Lui va fi pe frunțile lor.

⁵ Și noapte nu va mai fi; și ei n'au nevoie de lumină de lampă sau de lumină de soare, pentru că Domnul Dumnezeu va lumina peste ei și vor împărăți în vecii vecilor.

⁶ Și îngerul mi-a zis: „Aceste cuvinte sunt vrednice de crezare și adevărate;

¹Îi vor sluji în calitate de „preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos” (vezi 20, 6), aducându-I jertfă de laudă.

și Domnul, Dumnezeul duhurilor profeților, l-a trimis pe îngerul Său să le arate robilor Săi cele ce trebuie să se întâmple'n curând.

⁷ Și iată, Eu vin curând. Fericit cel ce păzește cuvintele profeției acestei cărți!”

⁸ Și eu, Ioan, sunt cel ce-am auzit și-am văzut acestea. Și când am auzit și-am văzut, am căzut să mă închin înaintea picioarelor îngerului care mi-a arătat acestea.

⁹ Dar el mi-a zis: „Vezi să nu faci asta!² Sunt împreună-slujitor cu tine și cu frații tăi, profeții, și cu cei ce păstrează cuvintele acestei cărți. Lui Dumnezeu închină-te!”

¹⁰ Și mi-a zis: „Să nu pecetluiești cuvintele profeției acestei cărți³, căci vremea e aproape.

¹¹ Cel ce-i nedrept, să mai nedreptățească; cel ce-i spurcat, să se mai spurce; și cel ce este drept, să mai facă dreptate; și cel ce este sfânt, să se mai sfințească⁴”.

¹² „Iată⁵, Eu vin curând, și plata Mea este cu Mine, pentru ca fiecăruia să-i dau după cum îi este fapta.

¹³ Eu sunt Alfa și Omega, Cel Dintâi și Cel de pe Urmă, Începutul și Sfârșitul.

¹⁴ Fericiti cei care-și spală veșmintele⁶, pentru ca să aibă ei putere peste pomul vieții și prin porți să intre'n cetate!

²Vezi nota de la 19, 10.

³În contrast cu pecetuirea de la 10, 4, de data aceasta cuvintele lui Dumnezeu trebuie puse la îndemâna tuturor, pentru ca oamenii să știe ce-i așteaptă și să se pregătească.

⁴Timpul e prea scurt pentru ca să se mai poată schimba ceva; planul lui Dumnezeu se va împlini oricum.

⁵Versetele 12-16 exprimă cuvintele lui Iisus.

⁶= Cei ce le spală și le înălbesc în sângele Mielului (vezi 7,14).

15 Afară câinii⁷ și vrăjitorii și desfrânații și ucigașii și închinătorii la idoli și toți cei ce iubesc și lucrează minciuna!

16 Eu, Iisus, l-am trimis pe îngerul Meu să vă mărturisească vouă acestea cu privire la Biserici. Eu sunt rădăcina și odrasla lui David, Steaua strălucitoare a Dimineții⁸.

17 Și Duhul și Mireasa⁸ zic: „Vino!” Și cel ce aude, să zică: „Vino!” Și cel însetat să vină, cel ce vrea să primească n dar apa vieții.

18 Și eu îi mărturisesc oricui ascultă cuvintele profeției acestei cărți: Dacă le va mai adăuga cineva ceva, Dumnezeu îi va adăuga plăgile care sunt arătate⁹ în cartea aceasta;

19 iar de va scoate cineva ceva din cuvintele cărții acestei profeții, Dumnezeu îi va scoate partea lui din pomul vieții și din cetatea cea sfântă, care sunt arătate în cartea aceasta.

20 Cel ce mărturisește acestea, zice: „Da, vin curând¹⁰”. – „Amin! Vino, Doamne Iisuse!”¹¹

21 Harul Domnului Iisus Hristos să fie cu voi cu toți! Amin.

⁷După toate probabilitățile, prin „câini” sunt desemnați pervertiții erotici de orice fel, dar și ereticii.

⁸= Mireasa Mirelui (vezi 21, 9): Biserica lui Hristos, în Care este prezent și lucrează Duhul Sfânt.

⁹Literal: scrise; descrise.

¹⁰Cuvintele lui Iisus, ca răspuns la chemarea „Vino!” din v. 17.

¹¹Replica lui Ioan. Admirabil și emoționant final al Apocalipsei și al Noului Testament. Versetul următor, adresat Bisericilor cărora le-a fost adresată scrierea, reproduce obișnuita formulă de încheiere a epistolelor pauline și sobornicești.